

MAKOVICS JÁNOS NAPSZIGET

A szerző eddig megjelent kötetei :

Merengés : válogatott versek, 1996.

Kapcsolatok : elbeszélések és esszék, 1997.

Átéltető szabadság : novellák, 2002.

És akkor mi van? : esszék, 2003.

Ár: 800 Ft

MAKOVICS JÁNOS
NAPSZIGET

WUTKA TAMÁS EMLÉKÉRE

MAKOVICS JÁNOS

NapSziget

NapSziget a Művészetekért Alapítvány
Budapest, 2015

A szerző fotóját
Nádasi István készítette

ISBN 978-963-89558-6-9

© Makovics János, 2015

Készült
a NapSziget a Művészetekért Alapítvány
gondozásában, 2015-ben

Felelős kiadó: Lajtai Gábor

Nyomda: Rózsa Gábor

66-os úton

Amerikai álom, könyvben, filmben,
nem valóságban, mely mindig más,
még ha ott is lennék, tudom, nem
azt látnám, tapasztalnám, mit képzetem
belém diktált hamis képek nyomán.
A valóság mindig más mint az álom,
vannak s még sincsenek csodák,
66-os úton lenni vágyképes lázálom,
mely van ugyan valóságban is, tudom,
de oly sok a legenda, mítosz, hogy
elvész már varázsa, s mi marad, tán
csak újabb csalódásos hiányérzet.
Vágyom oda persze, de lehet, ha módom
lenne mégsem mennék, „meghalna” egy
álomvilág bennem, jobb hát a gondolatiság,
melyben annyi mindenki és minden belefér,
a valóság tán ledöntené a képzelet falait.

A holnap felé

Ami elmúlt, emlék, fájó, örömteli,
könnyes könnyed múltbéliség,
a tegnap árnya immár nem kísért.
A holnap felé kell nézni, napfelkeltét
mely új dolgokat sugalmazhat, meg-
adatva régi álmok vágyképeit, festőin
meglátva átélve és megérezve az új
képeket melyek tisztábbak, s erőt adnak,
nem feledve múltbéli dolgok halmait sem:
de a holnap az mindig új reményt adhat,
talán szembe jön velünk az a valaki,
meglátjuk azt ki bennünk is lakik,
s felnézve az égre újból rácsodálkozunk,
hallgatva a madarak csicssergéseit is,
s megannyi apró kis örömet, melyet a
megszokás szürkévé avanszált, de a
holnap fénye új megvilágításba tesz
mindent, s megújulunk mi magunk is.

Allen Ginsbergnek

Nem voltál szívбайos, kimondtad
amit gondoltál, éreztél, akartál,
nem botrányra vágyván, szívből
szóltál, költőien, keményen mint
a kő mely elrepül ki tudja hol
érve célba és mit találva éppen,
embert, tárgyat, fogalmat, eszmét,
új gondolatok tárházait melyek
felperzselik a lankadó tüzeket,
és nem féltél senkitől, semmitől,
magad adtad a világnak magadból
testestül lelkestül meztelen ahogy
jöttél e világra, s nyomott hagytál
mindörökre, keresztre feszítettként.
Sokan szerettek, utáltak, utánoztak,
de egy voltál lázadók közt is virulva
mint gyomvirág mely szépséget
áraszt s gondolatok tárházait, hogy
lehetne másképp is élni, szabadabban,
szabad országban mért kell rabszolgának
lenni, íratlan szokások rabjaivá lenni,
s feladni kamaszkori vágyak tüzes álmait,
melyet felemészt a megélhetés mókuskereke:
iszonyat így az emberlét, szellemtelenként,
kiszolgáltatva, megsemmisítve, de te
beintettél tettel és szóval, s zászló voltál
millióknak kik ha nem is követtek de
legbelül megtették volna, csak félték,
mert gyenge az átlagember ha nem
lobog benne a parázs, s nem múlik az
idővel sem e égbenyúló lángnyelv.
Könyveid, s mindaz mi megmaradt
utánad, ma is sajnos ép oly aktuális,
s ez mi elszomorító ebben a világban,
hogy alapjaiban szinte semmi sem
változik, pedig erre vágyik mindenki.

Álomlét

Álmomban minden más: mesevilág
melyben megtalálhatom azt a valakit,
ki lenni szeretnék, s élhetném azt a
létet melyre vágyva vágyom, tudatosan.
Ahol minden évszaknak megvan a léte,
nyáron bűvárkodás, utazás, más kultúrák,
téli sélés havas hegyek közt, ősszel
biciklizés, teniszezés, városnéző hétvégék,
s esténként baráti összejövétel, borozgatás,
s színházi estek, táncos bulik, haverok, csajok,
mindez oly élet mely álomlét, számomra,
de jó eme ábránd hogy élhetnék így is,
s mire felébredek, tiszta a tudat mint a hajnal.

Álszeretet

Hiába december, hamis már minden,
A fények, a csillogás, műfény, műhó,
látszatvilág, melyben talmi a fény,
s tudjuk nem látni már csillagfényt.
Ismerős, rokon rég idegen, nincs ki
igaz, mint kristálygyöngy, csak látszat
minden érzés, gondolat, kívül-belül.
Álszeretet már december lelkesége,
Fények nem gyúlnak szeretetből,
gyűlöletből s irigységből táplálkoznak,
miközben imára kulcsolják kezük a
hideg templomfalak közt, meglesve
ki kivel, miben s hová, miért, meddig,
jaj istenem, de nagy a káosz már itt is!
Lámpa alatt van a legsötétebb, másban
meglátják a „rosszat”, magukba nem
néznek, elviselhetetlen lenne akkor az
élet: hogy mennyit hazudtak, loptak, csaltak,
rágalmaztak, gyűlölködtek, uram isten!
Álszeretetben élnek, hamis létet, megjátszva
„kereszténységüket”, elfeledve régmúlt
évek megannyi ki nem mondott bűneit.
December fénye talmi ragyogás, szenteste
csendes, hallgatnak a megbántott lelkek.

Április

Tavaszt hoz április szele,
mely bolondos mint magam,
s víg kedvű örök ifjú, reményt
rügysz s zöldell minden.

Április a csalfa hónap, megmutatja
mi rejlik a föld mélyében, előbújnak
kis hajtások, bokron-fán zöld levelek,
melyek mint szerelmes költemények
megigézik a tavasz megannyi illatát.
És színpompás lesz erdő-mező, kert,
napfénybe árasztva mindent, s ha eső
esik csak lemossa a koszt, hogy
utána még jobban ragyogjon április.

Átlépve

Voltak határok, kívül, belül:
már szabad vagyok szárnyalok
azúrkék felhők alatt messze, hol
a kék tenger habjai nyaldossák
lábaim, s nem marad nyom utánam:
mint őszi pára, eltűnök már, s nem
leszek többé „sorscsapás” és gond
másnak, magamnak, lépek lassan egyre
beljebb a végtelenbe, szemben a
nappal melybe belenézek vörösen,
és ahogy a víz habzó fodrai egyre
jobban magukba fogadnak, átölelve
mint sosem volt igaz hű szerető,
leszek egyre kisebb a mennyei
kékségbe burkolózva, és mikor
már nyakam köré mint kötél
csavarodnak a körhullámok,
egy örömsóhaj száll fel az égig:
immár itt a rég vágyott pillanat,
egyesülhetek kék ég és a tenger
egybeérő horizontjával, s mikor
már lábam alatt is lágy hullámok
kavarnak mint ezernyi gondolatok,
elengedem és átadom magam
átlépve, megérkezve a végtelenbe.

Balaton

A mi tengerünk, kicsi és mégis nagy,
minden évszakban maga a csoda,
s megláttam ezernyi arcát melyet
mutatott, a nyári hőséget s a téli
jeges partokat, az őszi csendesség
kissé nyomasztó hangulatát, s a
tavaszi zsongás vaduló ritmusát.
Balaton, gyönyörű vagy mindig,
megunhatatlan ékszer hol felfrissül
a lélek, s minden tájrésze mást mutat,
ezernyi utat melyet bejárni sosem
tudok, időm nincs rá csak vágyam,
betelve nem tudok lenni véle, s minden
évben megnézem mert mágnesként
vonz, nyugalmat adatva, testnek-léleknek.

Balatoni nap

Türelmetlenségem miatt nem tudok
egy helyen maradni soká, így vagyok
egynapos vándorlegény mai korban,
ki feltűnik, megfigyel majd megpihen,
s tovább száll mint pillangó virágról
virágra, nyomott nem hagyva hátra,
csak magában hordozva emlékeit, s
képeket melyeket mániákusan készít,
nem is érti miért, ahogy azt sem mi
az oka hogy nem tud több napig
megmaradni egy helyen, pedig lehetne,
ám valami hajtja, űzi mint lidércnyomás,
hogy menj már innen tovább, tovább...
Balatoni napja volt, barátok közt vigadva
megfürödve a hullámok hűs habjaiban,
elnézve, hallgatva a többieket, s tűzött
rá is a napsugár, fénybe borítva napját.
S biciklizett s el is esett, megszokott
dolog emez, bukdácsol ahogy mindig
is mindenhol mindenkor mindenütt,
s eme nap örök emlék lesz „odabent”,
mely vele megy majd „odaátra” is.

Betegség

Nap mint nap evvel élni, nehéz,
mint az átélés s megélés naponként.
viselni magam s mások „beszólásait”
nem szólva vissza pedig tán kéne,
de nem bántok csak azért sem, bár
nem vagyok hívó, de szeretetem
hitetlensége mégis erősebb a hitnél,
kik álszenteskednek s lopnak,csalnak,
hazudnak, paráználkodnak, irigykednek,
s pletykálnak rosszat mit se tudva,
mert nem érzik át mások testi-lelki
baját, nem élve betegségben, mely kín
minden napnak minden órájában.
Beteg a világ, beteg az ember, beteg
minden immár, szívtelennek boldog
itt az élet, nem számít más csak az érdek,
pénz, kapcsolat, hatalom, trendiség, halott.

Bíráltak

Mindig és mindenhol bíráltak,
kevesek kik velem, értem, mellettem,
de megszoktam, nincs új a nap alatt,
mindig csak a szépek, gazdagok,
a csúfak, szegények lenézettek,
rokonság, barátság, ködös szavak,
nincs semmi, ami nemes, lelkes,
csak a bírálat, könyörtelen, ellenem.
Pedig lehetne visszalőni szavakkal,
tudva hogy a szó éles fegyver,
s mondhatnék sok mindent sokakra,
de minek tegyem, teszi más
helyettem valahol, valamikor,
valakiért... talán odafent vagy lent,
de addig bírni kell a bírálatot, mely
felszínes mint a bírálók, kik rég
nem számítanak nekem, leírták magukat
saját tetteikkel, szavaikkal, bíráljanak,
ha ettől boldogabbak.

Búcsúdal

Eljött hát az idő, mely lezárja létem:
megéltem mire vágytam, sőt, többet
is mint reméltem, nincs mit felírnom
a „bakancslistára” telve már az életpapír,
melyre gyerekkorban annyi mindent írtam.
Halmozottan hátrányosként jöttem e világra,
bűntelen máris megbűnhődve, kirekesztve,
nem kértem ez életet de megadták, s most
vissza a „feladónak” indul a csomaglétem.
Nem várom meg a végem, meguntam létem,
befejezem mint egy novellám, én magam,
s nem fáj már semmi, érzéketlen szívem,
megcsalták, kifacsarták testem-lelkem,
s mindhiába minden próbálkozás, már nem
kívánok s reménykedek semmit senkitől.
Barátom volt e igazán, nem is tudom,
szeretőm, talán, de megcsalt sokszor,
s rokon, ismerős mind hamis másolat,
nem volt érzelem, lelkiesség, kapcsolat.
Elég volt, minek kinek tovább az úton levés.
Voltak, vannak kik szerettek (?) kedveltek,
mások gyűöltek, utáltak, megvetettek, és
már nincs erőm tovább viselni a megbélyegzést,
hogy minden tekintetben „más” vagyok mint
a „normálisok” és hogy létem csak teher
másoknak, magamnak, tudom, mert így van.
Búcsúdalom zengem, halk szóval, nem mondom,
könnyező szemmel, de minden változás fájdalommal
jár, s elmegyek mint vendég, és új létben visszatérek.

Bús dalom

Nyár van odakint, hívogat nagyon,
de oly bús már lelkem, hogy szobám
ritkán hagyom el, csak ha muszáj
megyek ki az emberek közé, félve,
reménykedve, megtapasztalván oly
sok mindent már, nem remélve újabb
csodát, mely gyufalángként fellobbanna
bennem, hogy lám, élni mégis is csak jó!
Bús dalom visszhangzik bennem akaratlan,
véremé ívódott mint kéretlen útitárs, beteg
létemnek árnyéka mely kísért és utál, nem
engedve egy napra sem hogy feledni tudjam
sorsom, mégis élve e élettelen létet, nem
engedve innen lelépve, kínozva oktalan,
bús dalomba fojtva bánatom s magam.
És odakint tombol, vakít, őrzöng a nyár,
de nem érzem bőrömön izzadságszagát,
ahogy oly régóta semmit se már, csak a
Camusi közöny körbezáró betonfalát.

Csak

Vannak a dolgok melyek csak
úgy vannak: jók, rosszak,
szépek, csúfak, s megannyi
változata a mindenségnek.
Miből, miért, meddig, hogyan,
kérdések tömkelege melyre
nem kell válasz, hiszen csak
úgy vannak amik, kívül-belül,
láthatók s láthatatlanok, melyek
kinőnek, benőnek a világba s
bennünk, csak mindenkinek
más a táptalaja, gyökere,
s álmai, vágyai, törekvései,
csak úgy vannak, csak...

Csalódás I.

Újabb csalódás, kiben bíztam, ki
bízott szép szavakkal, reményekkel,
de mikor „beváltásra” kellett volna,
kitántorgott mint részeg a kocsmából.
Pedig mennyi mindent megtettem érte,
S megkedveltem jellemét, lényét, s naívan
azt hittem „barátok vagyunk” de csak
kihasznált mint oly sokan, túl sokszor is.
Nem kell senki már, nincs igaz barát,
Egy volt de ő már halott, s fentről nézi
porbéli vergődésem, s álmában hív menjek
„odaát” s próbáltam a meghívott halált, de
nem talált, életre ítelt a sors még, kegyvesztettként.
Újabb csalódások sora melybe megfáradtam,
jobb lesz az egyedüliség köznapi unalma,
mely langyos folyás vadvíz helyett, de biztos
pont a bizonytalanságban, s megkímél a szenvedéstől,
melyet elviselni oly nehéz már, hamis baráttól.

Csalódás II.

Annyi pofon után újra reménykedek,
hogy más lesz majd minden, változik,
de csalódások, lelki kiborulások mik
érnek újra és újra bumeráangként, kiktől
nem vártam volna, hogy újra és ismét
megteszik, tudva hogy mennyire fáj.
Nem értem ezt a megcselekedést:
mért teszik, mi jó ebben nekik, hogy
mókuskerékként mindig becsapnak,
átvernek, kihasználnak, jaj istenem,
belefáradtam már de nagyon...
Csalódások sora életem láncszemi,
s már tényleg nem is akarok hinni
senkiben, elvonulok, kivonulok az
„életből” Robinsonként élve, mert
jobb a magány, mint az újabb csalódás.

Dalféle

Énekelni kéne, vígkedvűn,
de szomorkás a hangulat,
esik eső fúj a szél, nem
zengik az élet delét.
Hanyatlás mindenütt.
kietlen és sivár a lét,
magyar nép vesztve él.
Hazugnak, csalóknak
áll a hétköznapióság,
becsület, hűség, barátság,
pénztelen ha vagy mit sem ér,
kézben a pénz, lélekben a
semmi, üresfejűség a trendi.
Dalolni kinek van kedve,
sírni sincs erőnk, legyengült
megnyomorgott lelkünk,
rabszolgák lettünk itthon,
s menni vagy maradni, ez
most a titok, bennünk,
mely kérdőjelként derékba
töri háborgó lelkünk.

Düh (Bátyámnak)

Ritka a találkozás, de villámcsapás:
nem értve okát, miértjét, csak történik
ami, pedig másképp is lehetne, ám valami
mindig felforr ott az agyban – lélekben,
s szó szót követ, mint testet az árnyék,
s elborít mindent a ki nem mondottság
gúzsba kötött nyomorúsága, mely
kölcsonhatásként visszaüt akaratlan:
és hiába az erőltettség, nem megy,
csak a dühkirohanás, a bántó szavak,
melyek mint kövek röpködnek tova,
s fejen találva vérzik a lélek és a szív,
hogy örökös immár ez a lélekháború.
Pedig lehetne másmilyenebb, testvéribb
a találkozás, de marad már ami s ahogy,
s okolni sok mindent lehet, de minek,
rég más hangszerezen játszunk, meg nem
értve egymást, évtizedek hosszú nyomán.

Düh és nyugalom

Két elem mely örökké vibrál bennem :
düh és nyugalom, tűz és víz, mely forr
lelkemben szüntelen, kínozva napjaim,
nyugalmat melyet vágyok nem kapva.
Pedig szeretnék dühtől mentes lenni,
másoknak mindig jót cselekedni, de
izzó parázs égeti gondolataim, melyek
megbéklyóznak s fogva tartanak, nem
engedve megcselekedni jót, rosszat,
csak dühöt s nyugalmat cikázva rám,
mintha élvezne szenvedéseim árját.
Nem adom magam azért sem!
Visszavágok arcátlanul, keményen,
szívtelennek boldog itt úgyis az élet,
beszólok, beintek, mindent visszaadok,
s nevetek majd gonoszságotokon, mely
bumerángxént visszatér hozzátok s fejbe
vág mint váratlan villámcsapás, és ég
majd arcotok a szégyentől, hogy mily
rosszak voltatok csak a megbántásért.

Egy barátnak

(D. Zs.-nak)

Nehézkes az egymásra találás:
mint sínek haladunk egymás
mellett, meg nem ismerve-látva
azt a fénycsóvát, mely beragyogja
hétköznapijaink szürkeségeit.
És mikor meglegljük ama másikat,
már színesebb kis világunk zártsága,
és meglegljük ízét annak, mi barátság,
mely él még mint a remény, el nem
halva, megmérgetve s tapasztalva.
Évszaknyi változások megannyi
újdonsága, átélve közös kalandok
színes halmait, szavak, tettek,
gondolatok tárházai, melyek
emlékként élnek tovább bennünk.

Egy fa

Kertünkben egy fa, öregebb mint én.
Emlékszem mikor kisebb volt,
felmásztam rá, deszkákból kis házat
készítettem a lombok közt, s ott
ültem sok órán át, ég és föld között,
mint madár kit senki nem lát, s úgy
éreztem a végtelen ölel át, zöld
lombjaival takarva engem, kicsiny
törékeny létem, mely szállni vágyott
messzi tájakra, nagy hegyekre, városokba,
s a tenger habjaiba úszva mint delfinek...
Mesevilág volt ott fent a fán, de kinőttem
már hogy felmásszak rá, s csak nézem
ahogy ő is, s tudja sok titkos vágyam
melyet néki mondtam, s megőrizte tudom,
benne nem csalódtam mint emberekben.
Nagy már a fa, körbe le kellett vágni,
de kívágni nem akartam, hiszen ha öreg
is, de kétévente sok körtét ad, a bár itt
ott már száradnak ágai mint öreg ráncos
kezek, még jól tartja magát, s együtt
éljük hétköznapijaink kicsiny csodáját.

Egy hamis embernek

(*íff. L. Gy.-nek*)

Bíztam, hittem benned, és segítettem
s te átvertél, hazudtál, kicsaltál, majd
a rendőrség által is megfogalmazva,
„egyértelműen bűncselekményt követett el”.
S írásbeli megállapodásunk ellenére sem
adod vissza kicsalt pénzem, s hazudsz
oly sokat magadnak, másoknak, e-mailjeid
ellentétesek s zavarosak mint te magad :
feketén volt-van albérlőd melyet te magad
írtad, hogy majd abból fizeted vissza pénzem,
de később tagadtad s össze-vissza hazudtál,
s azt mondod római katolikus vagy, keresztény,
s hogy fideszes azon már nem is csodálkozom.
Én atesita vagyok, de te kárhozott sebzett,
ki másokat becsap, kihasznál, átver, megaláz,
de majd „odaát” megkapod jutalmad s mások
is kiket átvertél, könnyük s fájdalmuk átéled
majd a tisztítótűzben vonaglasz kígyóként,
s nem lesz senki ki sajnálna, imádkozna érted,
elveszett lelked mely olyan mint a rákos sejt,
kínlódva kínok közt távoz majd e világból,
megszenvedve még itt a testi kint, s „odaát”
majd az istened haragját, mely tárva vár.

Egy zenész barátomnak

(Cs. T.-nak)

Sorsszerű véletlen baleset e találkozás:
első pillantásra „rokonlélek”, és szinte
éreztem hogy valaha már ismertük egymást,
s tán reinkarnációnk eme találkozás, mely
pozitív energiát adott át, megérezve értve
valami kimondhatatlanságot, mely a gátor
mélyén forr mint a vulkán, dalban élve át.
Pro és kontra ő és én, s mégis közös valami,
mi elmondhatatlanul összeköt: „művészek”
vagyunk és megéljük, szenvedjük létünk
minden napjait, melyben a világ jobbítását
keressük, de értetlenség s kitaszítottság jut,
mégsem adjuk magunk, bár kísért az „eltávozás”,
nem tehetjük mert dolgunk van, átadva magunk
a műsának, mely oly kedves s kegyetlen,
hol forró máskor jéghideg, mint lelkünk árai,
melyet olykor oly nehéz elviselni, megérteni.
Miként önmagunk s egymást, mert lobog a
tűz szikrázón, s égre nézve visszahullnak a
csillagok, hogy újjászülessenek műveinkben.

Elmentél

(Wutka Tamás emlékére. 1953–2013)

Tudtam, hisz oly sokszor beszéltünk róla,
sírva, nevetve, komolyan mégis: hogy
elmész,
s itthagysz mindent mi emlék,
s árnyaid homályát hagyod hátra,
huszonhat évnyi kincset, melyet adtál,
szórva mint napsugár.
Hiányod elviselhetetlennek tűnt,
s harag is gyúlt bennem hogy itthagytál,...
de megértem tetted s tán magam siratom,
hogy nem vagy többé számomra, kibem
mindig, mindenben számíthattam: szavaid,
tetteid, mindaz mi voltál s adattál, fénysugár,
mely még ma is átjár, s ölelő fénye elkísér,
elmenve is bennem élsz.

Erdőben

Fel a hegyre sétálni, szaladni,
térpig érő fűben mely lágyan
símogat, s a tövises bokrok
karcolnak de mit se számít,
felérve a hegytetőre, mintha
repülőn ülnék, úgy látom a tájat.
Mely elnyúlik hosszan, festmény
mi valóságkép, s messziről minden
oly lélekemelő, a kis falu pirosló
háztetői, az utak mint folyók s
köztük a parlagon hagyott földek,
melyeken virít a pipacs s megannyi
mezei virág, s felettem az ég csodás
alakjai, melyek mindig mások,
óh mily megnyugtató itt fent a hegyen,
nincs más csak a természet s én,
madárcsicsergés, lepkék melyek
vállamra szállnak egy pillanatra,
s madarak keringenek felettem,
és hallgatom az erdő muzsikáját,
egy falevél lehullását, s elmerengek
órákon át elnyúlva a hegytetőn,
s visszamenni a való létbe óh,
mily keserűség, s egyre lejjebb
érve oszlik a fenti szépség,
s beérve a faluba, mindez már emlék.

Eső

Égi áldás mint manna ömlik,
napok óta immár kíméletlenül
eláztatva mindent mit elér.
Esti sötétség egész nap,
borongós a hangulat is,
az ablakon folyik a sok eső,
sártenger az udvar, az utca,
szobafogság kéretlenül:
jaj meddig még ez eső,
jóból is megárt a sok.

Esős nap

Most jó a négy fal közt,
nem hívogat az erdő-mező,
kandalló lángnyalábjai most
oly simogatók, mint szerető,
kit nem leltem nyári forróságban,
így telem hűvös magányban :
de van lakom mely könyvekkel
zsúfolt menedék megannyi baj
elől, s tán jobb az egyedüllét
nyugalma, melyben nem hullámszik
szív s lélek , s a forró kávé illata
megnyugvást adat, s romantikus
az est, az éj, a reggel és a nappal,
mert elvagyok magammal, magamban.

Éj

Holdvilág ontja fényét, nincs sötét:
csillagokkal teleszórt az esti égbolt.
Varázslatosan gyönyörű melyet senki
nem tud lefesteni, mert semmi nem
adja vissza a valóságképet, melyet
adat, s látatva is meglátja ki felnéz,
túl mindenben, mely fájó, kínzó
érzelem, s romantikus lélekkel
megáldott nem tud csak úgy
lenni, néha bizony ki kell menni,
sétálni a csendes kihalt utakon,
vagy a mezőn, ki hol lakik, mert
meg kell tapasztalni időnként a
természet csodás lényét, mert
így érthetjük meg igazi szépségét.

Égni

Halott vagyok vagy élő,
kérdés mely nem kétség,
élek de mégsem létezem,
napjaim folynak a semmibe.
Üres, céltalan vészmadárként
röpködök cél nélkül úttalan,
nem látva s érezve semmit
mégis oly fájó ez üresség,
vér és könnycseppek jelzik
utam melyet magam mögött
hagyok, hontalan otthonról
hazafelé, megállva magányos
cédrusnál égő fáklyaként, mely
nem világít senkinek, önmagát
égeti s emészti el, halk bánatként
mint permetező eső, hull, hull
napjaimra a semmiség, óh
égni, égni már, hogy kéne már!

Éjszaka

Keveset alszom, nem jön az álom,
nyitott ablakon friss levegő árad
a fülledt szobába, s a kutyák ugatása
néha idegesítő, de kinézve látom
a csillagos eget, s elmerengek rajtuk,
s mikor telihold van mintha varázs-
fényben úszna szobám, s fekve ágyamon
szemezek a holdacskával, s beszélgetünk
a világ dolgairól, és mintha értené ahogy
én is válaszát ott belül hallva, s a holdfény
mint lézersugár átjár, melengető, kellemes
megnyugvás, időnként egy-egy felhő el-
takarja de aztán annál fényesebben ragyog,
s az éjszaka órái lassan haladnak, lépésről
lépésre, s forgolódom mint holdkóros fekve,
aztán végül is eljő a hajnal, s a hold is véle.

És ősz van megint

Magam mögött hagytam nyaram,
úttalan, mint ki porba veszett,
fellegek közé nézve arctalan,
míg lábnyomom rovom.
Elillanó nyár forróság a mezőn,
Elsárguló szőlőhegyek karéja,
mint szelet kenyér asztalon,
úgy virít előttem árván egy késő
nyári napfényes délután.

És újra ősz van, megállván időtlen-
ségében évszakok rohanásaiban,
melyben felsóhajt fájón bús lelkem,
hát ennyi, ennyi volt csak a nyár?
Mint az elmúlt hetek forróságai,
olyanok lelkem húrjai, hangtalan
hullva levelei az őszi fényben,
hol meghallani egy felröppenő
madárka szárnycsapásait.

Hosszabbak már az estek, korai
félelmek a hosszú téli estéktől
máris gúzsbakötnek, mint széteső
mezei virágcsokor, mely még egyszer
kinyílik gyorsan az érlelő napon,
hogy lehulljon és meghaljon a
leáldozó őszi napban.

Facebook

Kinyílt a világ mint kerti virágok,
mi távol, most közel, érinthetők:
távolságok, határok mint hajnali
párák, széteszlottak mára.
Ismerősök tucatjai, néhol százak,
van kikenél több ezer, s nincs hír
mely ne kapna szárnyra mint
madárka árnya, képek, szövegek,
lájkok, ki-be szólások, röhejesek,
bosszantóak, mint valóságunkban,
melyet meg is élünk, megtapasztalva
világunk ezerszínűségének vakító,
ám fel nem fogható, meg nem érthető
paradoxonjait, miközben ülünk
asztalunkra görnyedve, születnek,
meghalnak, háborúban, békében,
betegségben, és mind a boldogságot
„keresi” s kevesen találják, való világ
helyett marad hát a facebookság,
mely fogva tart sokunkat, mégis
elválaszt üvegfalként minket, s nem
értjük a lényegét mert elvesztünk,
s szükségünk már eme pótcselekvésre
oly hétköznapi, mint reggeli kelésünk.
Facebook világ, kitárja két karját,
mágnesként vonz és taszít rossz, s jó,
de mint hitünk mely bennünk lakik,
dönti el választásunk ,meddig, mit,
miért, kiért, hogyan, megélve létünk
porszemnyi részecskéit, „odakint”.

Fák

Észre sem vesszük mint annyi mást,
néha, mikor „olyanunk” van, meglátjuk,
s rácsodálkozunk szépségükre, s átölelnénk
hogy érezhessük erejét, melyet sugároz
mint glória, s gyermekkori képek jutnak
eszünkbe, mikor fára másztunk s lenéztünk
a világra „odafönről”, kicsinyek látva a
valóságot, mert minden más tudjuk jól,
nézőpont kérdése mint életünk napjai.
Fák, kicsik, nagyok, hívogatók s félelmetesek,
vannak és voltak s lesznek, akár csak mi,
emberek, s oly sokfélék ők is s védtelenek,
természet s emberek ellen, s részese létünknek,
észrevétlen, mint múltó napjaink, töretlenek.

Fásultság

Mindig az újabb csalódás, barátban, ismerősben, kik elhítetik hogy kedvelnek, szeretnek, de csak míg hasznomat látják, s kizsigerelik jószágom, tudván hogy nem tudok nemet mondani, segíték s hiszem hogy barátaim, de szép ígéretük hamar elfeledik, s visszakoznak ha én kérek valamit, s rám neheztelnek ha nem ugrok kérésükre: fásult lettem már és nem tudom érdemes-e jónak lenni, meg kéne végre tanulni nemet mondani. De naivan bízok még mindig, hisz oly kedvesek, s tudom csak kihasználnak, időmet, energiám, pénzem, s mindazt amit adadni tudok, hogy velem ingyen utazhatnak, kiállításokra járhatnak, s elviselik csúfságom cserébe s nem igaz egyetlen szavuk sem, játszanak velem érzéseimmel, s hogy mennyit szenvedek nem érdekli őket, öt perc múlva elfelednek s dobznak mint elhasznált papírzsebkendőt, s nem kérdik vélem mi van, csak önmaguk gondja baja a lényeg, s hogy lelkileg támogassam plusszba is még, befásultam ebbe jaj de nagyon rég, s mégis újra kezdődik minden. De egyszer feladom s lelépek, emléket se hagyva, de nem is kell hogy emlékezzenek hisz úgy sem szerettek, csak játszottak érzéseimmel, elhítette hogy barátaim, s mikor nekem kellett volna segítő szó, tett, cselekedett, visszakoztak s elfordultak más gondokat hozva elő, munka, család, meggyezés, hamar elfeledve hogy mit tettem értük, nem kérve semmit, időt fáradságot nem sajnálva tőlük... befásult lelkem és ott belül nagyon fáj, könnyek közt úszik a csendes magány, mely sorsom, hogy magam legyek, nem kelve senkinek igazán, csak ideig óráig azt felednek s tűnök mint homály.

Félúton

A semmiségből kiléptem a valami világába,
ártatlan áldozatként felkínálva önmagam,
viselve letörölhetetlen arcmását ama úrnak,
kit sosem találtam de minduntalan kerestem,
magam kivetve osztálynéküliségi kasztomból,
fehér hollóként szállva fellegek közt árnyként,
kísértve-botránkozgatva környezetem normalitását,
miközben szerettem volna szürke lenni, de...
Vallástalan vallom az öt világvallást, miközben
templomok s zsinagógák sarkaiban reszketek,
hol ennek, hol annak képzelve magam, mert minden
lehetek csak elfogadott nem, mert más vagyok
testben és lélekben, s másságom irritáló, tudom.
Ahogy magam elfogadhatatlan vagyok magamnak,
úgy a világnak is, melyben porszem vagyok,
miközben nagy álmok s vágyak tüzelnek bennem,
kilépve önmagamból, hogy valamit tegyek másokért.
S az idő megy mindeközben, éveim száma egyre
nagyobb, s fél életem határán megállva egy útszéli
keresztnél, megpihenek égre nézve, könnyes
szemmel, vajon értelmes volt e mindaz, mit eddig
tettem, hol szeretve, hol gyűlölve, mert ember vagyok
nem több s kevesebb, ki élni és szeretni szeretne.
Félúton már lassúbbodik rohanásom, szemem lángja
egyre haloványabb, s egyre több már a „minek” kérdése,
mely visszhangként kísért minden hajnalon, esten.
Csak úgy lenni néha kevés, valamit tenni – miért ?
Félúton már kell e változás, vagy maradjak az
aki ismeretlen ismerős másoknak és önmagamnak?

Forróság

Nyár van, de túlzottan is,
ily hőség nem való nekünk,
megváltozott immár ez is,
semmi sem olyan mint rég,
forró a nyarunk, olvadón.
Éjjel is izzad minden, nehezen
bírja természet, állat, ember,
bár nincs más mint az elviselés,
e forróság mégis nem nekünk
való, megolvadnak gondolataink,
s nehézkessé válik minden mozdulat,
de tenni kell dolgunk életünk napjait,
forróságot viselve, izzadtsággal teli.

Furcsa...

Furcsa emberek vannak köröttem:
nem értve őket s ők se engemet,
félreértések halmai mint piramisok,
dőlnék össze kártyavárként ígéreteik,
s a szavak adta súlyok elpárolognak,
mint érzések, gondolatok, üres terek.
Furcsa ez a sok egymásrautaltság,
ennyi véletlenszerűség után, mikor
minden jónak indul, viharként tör
közénk valami váratlan villámcsapás,
nem értve semminek ok-okozatát,
csak a kínzó fájdalmat, a hiányt,
hogy ez történik, filmszakadás,
folytatás helyett, mikor annyi minden
lehetett volna még, sok-sok kaland,
élmény, mely örök emlék, megfosztva
magunk az együttlét örömétől, jaj
e sok furcsaság, mily kétségbeejtő.

Furcsa dolgok

Mért van, hogy mindig az kell
ami nincs, aki szeret, nem szeretjük,
s kit szeretünk az nem szeret.
Furcsa dolgok ezek, melyek annyi
bút-bánatot okoznak, reményvesztett
lélekké avanzsálva minket, oktalan,
mert nem érdemeljük ezt, azt gondoljuk,
s nem értjük mások mi által boldogok,
hogy megtalálják kit szerethetnek,
barátsággal, szerelemmel, igaz hittel.
Múlnak az évek, rohannak, csak mi
maradunk magunk magunkban, érezve
a hiányt a megfogalmazhatatlannak,
melybe nap mint nap belevérzik szívünk,
s felkiált a nagy kérdőjel, jaj miért?
Furcsa dolgok ezek, béklyóba kötve minket.

Gondolatok

Annyi minden járkal „odabent”,
méhkas semmiség ahhoz képest,
s a hangyalét megannyi nyoma,
lerakódik mint rákos sejtek, nem
feledve semmit, mindent észrevéve,
múltbéli, jelenbeli jövőseget, melyben
árnyak lebegnek szüntelen vibrálva
mint videós emlékképek, felszakítva
már gyógyulóban lévő sebhelyeink.
Gondolatok tárházai mint memóriák,
napjaink billentyűzete és a „delete”
megszokott már, elhasznált, kihasznált
percnyi érdekek hamis látszatokkal,
hol igaz szó s érzés mint fehér holló.
Megéljük létünk mit sosem értünk,
ok-okozatok láncolatainak rejtélyeit,
s csak homályos rég elfeledet vágyunk
a tiszta szellemi létre, mikor még minden
egyszerű s természetes volt, összhangban
másokkal, természettel, magunkkal, óh..
gondolatok bölcsőtől a sírig elkísérnek,
feledést s reményt hagyva adva olykor,
bízva abban, jó majd egy kor, mikor
gondolataink eggyé válnak velünk.

Harmónia

Minden nap egy kész csoda,
csak sajnos nem érzékeljük:
rohanunk se látva, se nézve,
pedig itt van velünk, mellettünk
a harmónia, észrevétlenül.
Mint egy festmény, melyet
ritkán látunk, olyan a világunk:
csak ha megállunk egy percre,
akkor vesszük észre, sokszor
sajnos késve, mint annyi mindent.
A reggel első napsugarát, amint
bepillant szobánkba, a déli harangszót,
mely sokáig zúg bennünk, régi világ
megannyi harmóniáját juttatva eszünkbe,
a délután álmosága, lökdösődő lények,
harmóniában vagyunk végleg.
Valóság és képzelet nem egy dolog,
harmóniánk annyi, ahányan vagyunk:
kinek mi szép, mi jó s kedves, meg nem
mondhatjuk, csak elviselhetjük, miként
békétlen létünk békesség-vágyát, hogy
egyszer majd megtaláljuk harmóniánk.

Ha van

Ha van kivel lehetek,
másabb vagyok, bús
gondolatok, sötét vágyak,
elúsznak mint hordalékok,
mintha más bolygón lennék,
önmagmban önmagmért,
vígadva, nevetve, örülve
mindennek, mily jó is lenne,
ha ez így maradna mindig,
Ám csak órák, percek, melyek
mégis feltöltenek s élek belőlük
soká, míg el nem merül bennem
újból a mélyről jövő életuntság.

Havas erdő

Nehéz az elindulás, mint minden
kezdet, de mikor már felér az
ember a hegyre, megérinti a
látvány, mely eléje tárul.
Havas a táj, lábnyomai láthatók,
csend mely roppanós mint a hó,
törekény mint a havas hegy illúziója.
A fák, bokrok ágain vastagon a hó,
itt-ott néhány vadvirág kandikál,
s a távoli falu meseszépnek tűnik,
festményszerű látomás, pillanatkép.

Helyzet

Milyen helyzetben élek, kicsi országunk
teljében, melyben oly sok már a keserűség,
mosoly ritka mint fehér holló, pedig kék
az ég és nyílnak a mezei virágok, s erdők
völgyek és zúgó patakok kristálytisztá
zöld füves partjai ma is várnak, de elindulni
kedvtelen pénztelen oly nehéz, mégis kéne...
A természet vár és nem változik, évszakok
szépségei lenyűgöznek még ma is, pedig
oly sokat jártam köztük, megunva mégsem,
de már nehézkes a láb, a hát, és a lélek,
nem visz rá hogy itthonról kilépjek.
Helyzet van mely megoldásra vár, odakint
a nagyvilág talán rám is vár s adat még
valami fénysugárt, mely melengeti lelkem
romantikára vágyó-váró reményeim

Hallgatni

Nem tudni sosem, mikor jó
a hallgatás, utólag derül ki,
s késő bánat lelki ismeret furdalás,
mely kísértettként követ napokon át.
Hallgatni, beszólni, megmondani,
sosem tudni biztosan mi a helyes,
akkor és ott per pillanat részeként,
átélni mások s magunk élethelyzetét.
Hallgatni tudni kell, ahogy szólni,
kéz a kézben járnak ők ketten,
s mindig csak egyikük az erősebb,
sosem egyformák, ahogy mi sem,
s tán ez a jó benne, még ha fájó is,
eme örök kérdés – kétség, mikor
kell hallgatni, és visszaszólni.

Hideg napok

Hideg napok vannak, tudjuk
itt az ideje, vártuk is, mégis...
kinek nem muszáj nem megy
sehová, marad a meleg lakásban,
elég a boltbajárás, csúszós, jeges
járdán kalandtúra néha ez is,
mint annyi minden apróság,
s elég egy pillanat s törik kéz-láb,
combnyaktörés miegymás, hosszú
lesz a tavaszvárás, bezárkózva már.
Hideg napok, még hidegebb éjek,
itt az ideje, elvégre tél van, és hó
is van már hullik szép nagy pelyhekben,
gyermeki örömként nézve az ablakon.
Hideg van odakint, de mennek a napok,
hetek, s jön február, s a hóolvadás,
s ma holnap már tavasz köszönt ránk.

Hinni...

Jó azoknak kik tudnak hinni,
vallásban, emberben, bármiben,
én már rég hitetlen vagyok s nem
ok nélkül, véletlenszerűség minden
s nem hit kérdése az élet megélése.
Napjaink borzalmai elviselhetetlenek,
hogy éhen halnak, értelmetlen háborúkban
esnek el kínok közt, s a megbékélésnek
reménye sincs, s naponta ezrek vetnek
véget életüknek, óh mi ez ha nem a pokol,
s a menny mely egyre messzebb megy,
istentelen istenségek sorába fulladva,
mennyi a való s mennyi a hit, ők sem
tudják kik hisznek, nem tapasztalva
létük bizonyosságát, mert egy életben
nincs mód ezernyi létmódot megélni,
porszemek vagyunk másoknak, magunknak,
s hinni hogy is lehetne igazán... nem tudom...

Hosszabbodnak a napok

Volt e nyár, vagy csak álmodtam tán,
Forró napok, égő vágyak, láztalan álmok
megannyi képzelet világa, melyben minden
más mint a valóság, csak az idő örök, a vén
szénásszekér, mely ballag semmit se érezve,
időtlen időkön s négy évszakokon át.
Hosszabbodnak már az estek, rövidülnek
a nappalok, ahogy életünk fogy mint égő
gyertya, mely másoknak s magunknak
világít és utat mutat kívül belül egyaránt.
Milyen volt és milyen lehetett volna a nyár?
Fájó gondolat az elveszettség megannyi
lehetősége, marad a sárguló falevelek halk,
de szívbemarkolón gyönyörű hangja, ahogy
rálépve roppan a megszáradt fáradt levél,
mintha fájna néki a rátaposás, s szétmállik
mintha sosem lett volna, de hangja elkísér.
Ősz van, hűvösebb reggelek, estek, de
napközben még visszatér bumeráangként
a nyár, hogy megmutassa egykor volt erejét,
s mindazt mi elveszett, vissza sose jőve már.
A nyári illat még körbeleng, sok-sok virág
pompázik s még zöldell a táj, de barnuló
leveleik mint a leégett napozók, átveszik
a összhangot és a képeket, melyeket látni
tán nem is akarunk, mert fogyó holdként
jutatja eszünkbe esendőségünk, s az őszi
estben meghalljuk ha nagyon figyelünk,
múlandóságunk örökkévalóságát.

Hónapok

Mennek, mintha kergetné valaki,
pedig senki mögötte, csak emlékek,
s veszett vadként rohannak esztelen,
nem törődve faggyal, kánikulával,
oly mindegy nekik, öröklétük kortalan,
s egymásnak adva a stafétabotot mint
játsszó gyermekek, nevetve gurulnak
összegyúrva az idősánc felett, mert
tudják, nekik minden a semmi, és semmi
a minden, s oly időtlenek mégis korosak,
hónapok óta újra és újra, nevetnek, sírnak,
s elveszve sem céltalanok, tudják sorsuk
útjait, megannyi lélekarc titkait.

Hullámok

Tengerben élek, szárazföldiként :
hullámok közt hullámzom hullaként,
nem értve – élve semmit mindenért.
Elmerülve lassan, ahogy a hold fogy,
úgy dobálnak véletlenek hullámai,
sodródok velük, bennük, másokért,
mert magam nem vagyok magamért.
A kék tengerben élek, távol mint
nem létező kedvesemtől, kinek hiánya
hullámzik testemen, lelkemben, ízelve
zamatát a szónak, tettnek, a sós levegőnek,
bezuhanva hullámok közé kavicsként.
S a szavak is hullámzanak de nem törnek
elő, fájdalmam nem értik, nevetnek rajta,
s lenyelem naponkénti megvetésüket
ahogy úszás közben a tenger vizét, mely
mardossa torkom, miként mások lelkem.
De elúszik minden hordalék, s a hullámok
elviselnek mindent, jót, rosszat, szépet, csúfat,
tudják ők a „nyerők” mihozzánk képest, kik
oly semmik vagyunk térben s időben.
Hullámok közt evickélek, nap mint nap
újra feléledve e rothadó világ csodájára,
melyben vannak gyöngyszemek ahogy ott
lenn a mélyben, de alá kell merülni érte.
Mert mindnek ára van, semmit sem adnak
ingyen, minden változás szenvedéssel teli,
születés, halál, s a köztes űr mely megül,
hullámzó napok, hetek, hónapok, évek,
elnyelnek egyszer remélem, végleg. és
akkor „hazaérek” s végre „újra” élek.

Időtlenség

Mennek a napok, hetek, hónapok,
időtlenségbe ágyazva hétköznapiakat,
s az ünnepek is oly megszokottak már,
nincs mi újdonság, örök a körforgás.
Évek léptei lábnyomok emlékünkből,
kevés mi szép, jó, melyre emlékezünk,
sok a be nem teljesült álom, vágy,
melyek megmérgezték gyermeki lelkünk
ártatlanságát, s a kívánság magját ültették
belénk, hogy ezt és azt akarjuk még.
Mert sosem elég ami van, új dolgok
tömkelegei kínálják maguk, mint vonagló
testek éjszakai bárók félhomályaiban,
időtlenségbe süllyed tegnap, ma és holnap,
miközben az itt és most észrevétlen.
Mint a lélek mely szebbre, jobbra vágyik,
valami ősi tisztaságra mikor még emberi
érzések uralták a lelket, beszélgetés a beszéd
öröméért, közösségi lét az együttlét öröméért.
Hamisság, képmutatás, irigység, álszentség,
Jaj mennyi kéretlen embertelenség, mely
megmérgezi ősi titkos vágyunk abba a
múltba, mikor még minden „időtlen” volt.

Indiánok

Amerika nem dicsekszik rémtetteivel,
mit meg nem cselekedtek őslakóival :
irtották, üldözték, végül rezervátumokba
kényszerítették saját földjükről eme oly
sokrétű büszke nemzetséget, s kínos ha
szóba hozzák pedig történelmük része,
s nem feledhetjük ama sok borzalmat
mit ott is isten s a szeretett nevében
tettek, leigázva csodás kultúrájukat,
mindazt mit létrehozta évezredek
alatt, semmivé tették a fehérek oktalan.
Gazdagság, vagyon, hatalom mi fontos
volt, s szégyenfolt mindörökre nekik,
de el nem bukott az indián nép, dalaikban
újra él, hiába mondták „legjobb indián a
halott indián”, még ma és most is élnek,
hirdetve egykor volt nemzetségüket.

Kellene

Kellene hogy legyen jövőkép.
Kellene hogy legyen egészség.
Kellene hogy legyen szépség.
Kellene hogy legyen vígasság.
Kellene hogy legyen remény.
Kellene hogy legyen őszinteség.
Kellene hogy legyen hűség.
Kellene hogy legyen békesség.
Kellene hogy legyen? jaj annyi
minden még, felsorolni végtelenség.

Kettősség

Vannak emberek, kik „duplák”,
mások a szavak, az elméletek
sokszínűség ingoványos talaján,
azt beszélük, írják, hogy nemesek,
jóak, igazságot, békét, szeretetet
szeretnének, s humanisták kik a
világ jobbítását kívánják.
Ám a valóságban teljesen mások!
A hétköznapi életben nem úgy
élnek, tetteik, cselekedeteik alapjaiban
mások mint amiket írtak, mondtak,
s e kettősség hiteltelenné avanzsálja
őket, mert hamis, képmutató lények,
kik csak kijátsszák az adott pillanatot,
önön érdekük javára, másokat használva
fel, s ha már nincs miért, eldobják mint
papírzsebkendőt, miközben addig míg
használták hamis szavakkal ígéretet
hogy így és úgy, ám hamar eloszlott
a köd, s maradt a megcsalatkozás.
Sok ilyen ember van köztünk kik
hamisak, képmutatók, álszentek, nem
igazak s homokszemek melyet az
első szellő elsodor, s meglátszik valós
énjük, mely riasztó mint egy felbomló
halott: amilyen a lelkük, hisz halott
az is, nem szeretet csak egoizmus hajtja,
s kettős személyiségük oly sok fájdalmat
okoz másoknak, melyet fel sem fognak,
s ők vannak megsértve ha szembesítik
adott szavaikkal, ígéreteikkel, s vissza-
koznak de hiába, hitetlenekké váltak.

Képek

Vannak képek, melyek első
látásra megfognak s nem
eresztenek, hívnak, vonzanak,
lépjek a képbe, ott élve létem.
Szó kevés lenne elmondani
amit egy ilyen festmény, fotó
első látásra megadat, nincs rá
magyarázat, olyan ez mint a
váratlan szerelem mely ránk
tör villámcsapásként, és ég a
lelkünk s perzsel a vágyunk,
hogy vele, nála, benne legyünk,
apró részként mint porszemnyi
kicsiny de annál nagyobb csoda,
hogy életre kel s tovább éldegél
bennünk sokáig még az a kép.

Kései kamaszság

Az elveszett időt nem hozza vissza,
emlékezni kevés a megújulásra,
valami másabb kellene mely ízt hoz
és vigasztaló reményt, újrakezdve az
eljátszott – kesergett – cseszett időt.

Kései kamaszság negyven felé, mikor
már ősz szálak virulnak s a ráncok,
mosolytalan adva valami fény sugárt,
melyben meglelni még elveszett ifjúság
megannyi kéjjel teli vágyálmát.

Mindig van és lehet újrakezdeni:
most ezt kell tenni, az utolsó felvonás,
felhúzza a függönyt, s megíratlan a darab,
mely dráma és komédia egyben, átélve
végre elmulasztott kalandok sokszínűségeit.

Megújult erővel s vad lázadással vetítik a
holnap szivárványosságait, mikor lázban
égő testiség és szellemiség egyaránt
valami végső megújulást akar, kíván, nagyon.

Itt hát a kései kamaszság ideje,
felállva rogyadozó hétköznapiokból,
a színes nyári forgatagba szédülve,
s az utolsó időt kihasználva még,
behozva a lemaradtságot, most még.

Késő már

Ötven felé, késő már... vagy mégse tán?
Meglehet, újrakezdeni mindig lehet, de
ha nincs már láng mely táplálja a tüzet,
nehéz az elindulás, az újbóli fellángolás.
Egy gyufaszál kéne csak, melyet égve
dobnak el, hogy felgyújtsa azt a erdőt
melyben eltévedtem s bolyongok kiutat
keresve, de körbe-körbe járok utat nem
találva, és késő már kimenni a sűrű
homályból a fénybe, mely vakít de vonz,
s e kettőség zavara végleg megzavar.

Kételyek

Tudom, nem vagyok olyan jó mint lehetnék :
sok bennem a tüske mely másokat szúr, ember
vagyok kiszolgáltatott, térnek s időnek, magamnak,
jóra vágyva, szépet akarva, megváltani valamit, valakit,
álmokat hajszolva vágyakat ébresztve s tapasztalva,
mindig mindenütt mindenkor mindenkinek, nem lehet,
tudom, a világ szertelen, nem értik már a tiszta szót,
elvesznek úttalan utakat keresve, damaszkuszt megjárva,
s a pénz az isten oly régóta már, elfeledve a régi tanítást.
Kételyek közt bolyongva elmerengek magamban,miért
s meddig még e út, mely rögs ám mégis hívogaton szép,
mint az évszakok változó üteme, szóródik bennem is
a sok színes kép, s tán vándorolni kéne mint a felhők,
mindig új dolgokat látva, tapasztalva, de nincs rá lehetőség,
maradni kell határok közt mely bezár s mégis kinyílik mint
virág, illatát szórva szét aranyló napsugárként, osztva a fényt.

Kis csodák

Nagy a világ, benne kicsike én,
de vannak nálam is kisebbek,
rovarok, virágok, na és emberek,
kiket ismerve sem de kedvelek,
hisz nagy a szívem mint a szám,
mely mindig akkor és ott nyílik
mikor s ahol nem kéne, gazvirág.
Kis csodák vesznek körül, nyitva
szemem, fülem, hadd lássam már
mindazt miben élek, kikben létezem,
fény sugarban, szivárványban, zivatarban,
elázva s áztatva mindenestül, szép kis
csoda, mely naponta újra kel mint a
napocska, s mindig hoz valami újat:
igaz néha nem azt ami kéne, de kis
pofonok kis csodák, mesevilágban
élve hétköznapi sokaságát, örülve
nehogy megőrüljek, megélem mégis
magam voltában a kis csodákat.

Kiút

Megjöttem én is mint bárki más.
Halmozottan hátrányosként,
mégis voltam gyermek majd
kamasz, és felnőttem mint oly sokan,
megélve megannyi színes látomást.
Öreg vajh leszek e, nem tudhatom,
nap mint nap várva-vágyva a halált,
mely kiút talán a semmiségbe.
Sok volt mi „sokk” volt, testi bajok
mindhiába, „javítani” nem lehet
csak viselni mint szétkent bélyeget.
Kiút nincs, belső utakat járok küzdve
nap mint nap hogy vissza ne „üssek”
s ateistaként humánusabb vagyok
mint oly sok ál keresztény, kikben
elhalt az elvetett mag s csak az anyag
maradt, felszínes, rideg, mint az arany.
Mely nem ontja fényét mint a napsugár,
ködfátyolba dermed a rideg lelkeség,
és valami elveszett végleg a végtelenben,
kiutat nem találva, sőt, már nem is keresve.
Mert „fárasztó” a gondolkodós öntörvény?
lét, mely nem alkuszik bármily kor is jó,
mert nincs kiút az „emberségből” ha erő
lakik ott belül, hol szilárd minden mint
a kő, s nem porlik szét hamuként.

Küzdeni évről évre

Kamaszkortól tudjuk, mit tudni
nem akarunk: világunk mely
indulatoktól terhes, s nehéz az
ezernyi szépségtől, melyet meglátni
keveseknek jut osztályrészül.
Életünk kicsinyes küzdelmek halmazai,
iskolában, munkahelyen, szülőkkal,
barátokkal, elvekkkel és vágyakkal,
melyek belőlünk áradnak, mások
felé, adva és kapva, valamiért.
S e küzdelmek néhanapján oly
csodálatosak, fénnel s vígasszal
töltenek el, máskor mint ködös
november, letaglóz s a végső kérdést
hozza elő, de pár perc vagy nap, s
újra küzdünk, másokért, hitünkért,
magunkért, az egész minket átölelő
emberségért, meghagyva és átadva
jót, rosszat, bízva az újabb holnapban.

Láng

Fellobbant egy kicsiny láng,
kicsi ember ki nagyra vágy,
de sorsa megpecsételődött,
s behatárolódott mindörökre.
Szárnyalni nem lehet szárnyak
nélkül, úszni és sok minden mást,
és a kicsiny láng mely nagyra
vágy, nem teljesítheti önmagát.
Korlátok közt muszáj élnie,
kicsi láng nem lobban nagyra,
pislákol, mint partra vetődött
halacska, kit észre sem vesznek,
csak ha belé botlanak, s félre
állnak megijedve, nem véve
észre amit kellene, elmenve
a lényegeket mellett.

Lázadni örökké

Mint aszott földnek az esőcseppek,
úgy kell a lázadás misztériuma,
a valamit tenni valamiért – kiért,
mert mindennél jobb a bizonytalan
jövő mint ismert évtizedek egyhangúsága,
melyben az unalom ölbe hull akaratlan.
Lázadni nemcsak kamaszkorban, mikor
természetes a lázadás, de lázadni egy életen
át, az ám az igazi lángoló lázadás!
Mikor valami kimondhatatlanság
zsibong ott legbelül, izgatva mások
álhumanizmusát, mely átcsaphat bármikor
gyűlöletté s virág helyett szitkok hullnak
szerteszét, hirdetve a régmúlt korok üzenetét.
Lázadni a lázadásért, felvonulásokon
aláírásgyűjtéseken, megmozdulásokon
és egyéb béke-emberjogi mozgalmakban,
részt venni ez is valami, mint esőben a
kifordított esernyő, csapzott madárként.
Mert egy a lényeg: lázadni örökké!

Másnak lenni

Nem tudhatja más, csak ki benne él,
naponta megélni az új napfelkeltét,
átélve mindennapok nehéz perceit.
De más vagyok s nem titkolom, vagyok
mivé lettem, szégyen nem égeti arcomat,
különbnek lenni nem trendiség, normál
állapot mint a négy évszak, újjászületként.
És megélem voltom mindennapjait, aki
elfogad és van ki nem, magamnak legyek
tisztá, tükörbe nézve nap mint nap,
átlátva s megértve mások hamis képeit.
Vidáman s búsan telnek napjaim, élek
ahogy mások, boldog-boldogtalan,
szeretve szertelen keresve a szerelmet,
barátságot mely áthidal időt és messzeséget,
s erőt ad ha bánat emészti lelkem, s osztom
ha öröm ér, szívárványfényként.
Más vagyok minden ízemben, mégis veletek
egy, ember ki értelmet keres létének, átélve
oly sok emléket, melyek tovább élnek azokban,
kiket ismerve sem ismertem, s mégis szerettem.
Mert mérhetetlen szeretetem hossza, így vagyok
magamban szétszotva, mint szívárványhíd
mely átível mindenben, és összeköt veletek.

Megalkuvás

Már rég nem akarok szerény és
jó lenni, s ingerlékenységem
határtalansága megzabolázza
képzeletem, mely testiségben él.

Lehetne valami tényyszerűség,
valódi szókimondás, tettekrekésztség,
mely nem nézi íratlan törvények
hamis képmutató világát.

Közben mégis marad minden
a régi, szótlanság, félrefordulás,
az égő lándzsaszerű odavetettség
helyett, megalkudva a lényeggel.

Megfogott

Megfogott és nem ereszt, mint a mágnes,
se nappalom, se éjjelem, szívembe égetett,
mintha mindig is láttam volna, de most való
lett az álmkép, mely ismeretlen ismerősként
rám köszönt és tekint, hívogat s taszít egyszerre,
de el nem ereszt, hiába kérlelem, csak még jobban
bevésődik lelkembe, mint karcolás az üvegbe.
És vérzek s könnyezem, fájón, sóhajtva vágyva
e angyali érintést, melyben minden értelmet nyer.
Szeretet – szerelem – barátság immár végítélet, nem
puszta álmkóros hamis vágykép egy életen át,
kézzelfogható hús-vér valóság, mely mégis
pihekönnyű mint egy nyáresti holdvilágos éj,
tücskök zenéjét hallgatva csillagok alatt merengve,
immár nem kell semmi, senki, csak eme összeolvadás.

Megváltás

Nincs mit felírnom a „bakancsra” melyet feldobok,
megéltem képzeim lényeit, jót – rosszat s mit
nem akarva is akartam, tudva hogy a világ mily
sokszínű, s benne egy élet, mily sivár koszorú.
És mégis ismeretlen minden mit átéltem, nem
látva a lényegi létet, ködös ábránd mint őszi nap,
mely felhomálylik a múltból napsugárként ragyogva
az emlékezés video klipjeiben, ott belül, valahol.
S az emberek kik jöttek s tűntek némelyek maradtak,
ismeretlen ismerősök, rokonlelkek, kik jót – rosszat
felváltva akartak, akaratlan is, mert nem tudni mi
a jó nekik, nekem, s mást lát és érez az önön lény,
mint az a másik, ki bennünk éldegél, árnyékként.
Megváltás immár a megsemmisülés: nincs új a
nap alatt, s bár sok minden van s lehet még, de
véges minden és nem vagyok végtelen, elég.
Hamuvá válok s szél hordja hamvaim a hegyen,
egyé válva a természettel s visszatérve hozzá,
nem tudva mi lesz odaát, mert a lényeg úgyis
az „itt” és „most” melyet átéltem s adattam másoknak,
remélve nem fájdalmat, s emlékezni valakire csak
az tud, ki ismerte azt a valakit, s voltak közös percek.

Messze, messze

Olvasgatva elmés lelkek sorait,
pír önti arcát hogy mily silány
lelke, mely nemességre vágyott,
szegényes árva, ki másra termett.

Jónak lenni, nem visszaütni tettel
és szóval, szegényeket segíteni,
önzetlenül csak azért is jónak lenni,
jó ég, milyen messze tőle mindez a
jóság, mi várat magára még, nagyon.

Nap mint nap átlép és néz koldusokon,
kicsinyes rosszmájúsága árnyékként
követi, s szavai, melyek kemények
akaratlanul is, mint kés a vajban, más
lelkeket szabdal, fájdalmakat hagyva.

Pedig szeretne jó lenni, szeretni,
ám e bölcs könyvek tanaitól oly
messze, utolérhetetlen...
Furdalja lelkiismerete minduntalan,
s hiányát érzi szüntelen annak, minek
neve sok van de egy forrása, melyet
nap mint nap megtalál, elveszítve önmagát.

Mindennapok

Jönnek mindennap mint nap, kérértlen,
és van mikor egyformák, máskor
olyan sűrűek mint a hajnali köd,
nem látni végét csak megélvén,
mindazt a kicsiny csodát, mely
örök emlékként tovább él.
És olykor fájók mint sebek, vérzők,
megkarcolt üveg melyen a könnycsepp
mint eső folydogál, s nincs napfény
mely felszárítaná, nyoma marad már.
És a „semmilyen” napok, melyekben
se jó se rossz nem történik, csak „van”,
mint légy falon meglapulva hogy
észre ne vegyék, de részese a napnak,
s látva lát, hallva hal, titkos ügynökként,
elraktározva eme nyugodtság semmiségét.
Mindennapok egymásba ömlő, habzó
hullámai keringenek mint testünkben a
vér, áramlanak és elsodornak titkolt
vágys – álmok felé, mely reményt
adnak hogy lesznek még szép napjaink,
s életünk visszhangja tovább él bennünk.

Mindig magam

Nagyváros embersűrűjében,
kis falu álromantikájában,
tudom,érezem mindig mindenütt
ott „legbelül”, mily magam vagyok,
nagyon, és kicsordul valami fájón.
Hiába minden próbálkozás, jónak
lenni, emberként cselekedni, nem
marad más csak a kihasználtság,
testem, lelkem, pénzem, kapcsolataim,
önmagam önmagamért soha senki nem
„szeretet” sem barátsággal, sem szeretettel.
Mindig magam, mindig, mindig,mindig,
míg világon vagyok s létezem árva lárvaként,
pillangó szárnyakon röpködve ezernyi fény
felé, bízva még most is annyi pofon után
naívan, csak magam vagyok de nagyon:
belenőttem a világba, majd kinőttem mint
kéretlen gaz a virágok közt, rokkant beteg
ki nem profitál, s amit tesz semmiség,
egy fűszálban több immár a mindenség.
Mindig magam, senkire nem számíthatok,
lakatlan szigeten élek Robinsonként hamis
barátok, ismerősök közt, kiknek oly mindegy
vagyok e vagy sem, s már én sem érdeklődöm
senki után, minek futni szekér nyomán, ha
nem vesz fel csak röhögve integet, magamra
hagyva mindig, mindenhol,mindenki, örökre.

Múló évek

Lassan elfogy ez az év is,
mint telihold fogyatkozik,
s mi maradt a hiány, hogy
ismét annyi mindent nem
éltem át, pedig akarva akartam,
de mindig közbejött a sors,
váratlan vendég, nem három
napig, s nem bírtam lelkileg
a vágyakozás hiábavalóságát.
Múló évek, tétlenségek...
Majd jövőre, mondom ismét,
mókuserékként éltetve a reményt,
de tudom a jövő sem lesz más,
marad minden, csak az évek
múlnak, bizton, lassan, baktatón.

Múlt zenéi

Bennem visszhangzanak ismert
ütemként, rég elfeledett népek
dalai, zenéi, táncai, s a „primitív”
népek kultúrája bennem lángol
égetve e századi beteges lelkem,
melyben élettelen élek, megérzve
valami fényességet, mely a múltból
visszacsillan mint homályos emlék,
melybe oly jó lenne visszatérni még.
Múlt zenéi játszanak lelkem húrjain,
megérzem, ételem értelmük, örömük,
fájdalmuk, egyszerűségében is nagyszerű
ritmusaik, táncra hívó daluk tábortüzek
lobogó árnyaik mellett, elheverve mint
eldobott gyufaszál, mely bármikor lángra
lobbanhat újra, fénysugárt ontva szét.

Napfény

Milyen más, ha süt a nap,
mindent másképp lát az ember.
Az éj sötét gondjai szétfoszlottak,
napfényben vibrál az egész világ.
Ami félelmetesnek tűnt, most vonzó,
szikrázó, szemet gyönyörködtető,
megifjodik az öreg, beteg lélek is,
s azt hiszi rá is jönnek még szebb
napok, reménykedve a napfénynek
köszönhetőn, mely csalfa mint egy
hamis barát, szerető, ki elhiteti veled
hogy csak te és senki más, de mihelyt
beborul, máris eltűnik mint a napsugár.
De nem baj, az emberek jönnek-mennek
életünk során, a napfény megmarad s
néha ránk talál, csak el kell húzni a
függönyt, föl a redőnyt, hadd áradjon be
a vakító napfény, feledve minden bűt,
reménykedve hogy jön még valami új.

Napok úrje

A világűr oly sokszínű, de napjaim
üresek, céltalanok, derűtlenek mint
a csillagtalan éjek, s fagyosak mint
ősz reggel mikor ködbe vész minden,
napok úrje melyben megőrül az ember,
céltalanságba süllyedve mint mocsárba,
s próbálna kimászni de egyre inkább
lesüllyed, napok úrje mágnesként húzza,
s nincs senki ki igazán segítene, tán
érdemtelen rá s ez a sorsa, az örök magány.

Napos délelőtt

Elmúlt a reggeli „rohanás”:
csend, nyugalom immár,
napfényben vibrál kicsiny
könyvekkel telezsúfolt szobám,
a sok filléres emlék, messzi
tájokról hozott ajándékok,
melyek mindig eszembe
juttatják, mily sokszínű a világ.
Megannyi maszk, szobor, távoli
tajak termékei, hová én sosem
jutok, és a nagy földgömböt
nézegetve elmerengek, vajon
most itt vagy ott mit tesznek
mások, hogy élük életük napjait.
Nagy kérdések, a válasz pedig
egyszerű, dolgoznak, hazamennek,
családba, van ki magányba, s élnek
ahogy tudnak, mind jobbra vágyva,
mert ami van sosem elég jó, sokaknak,
elfeledve hogy mily nagy a szegénység,
nem csak itthon, de máshol is, hol
éhen halnak, háborúk folynak...
Napos délelőttökön így merengek,
magamban, mégis a „mindenséggel”.

Nehéz sors

Mindenkinek más sors adatott :de
legnehezebb a „művészsors” mert
pokolra kell annak menni, aki költő
akar lenni: avagy bármi más, ki
alkot valamit, festményt, szobrot,
avagy zenét, mely fülünkben cseng
sokáig, akár egy versszöveg,bármi.
Művésznek lenni és közben élni,
a hétköznapiok örökös malomharcait,
fárasztó ingázás nap mint nap, télen
hideg, nyáron meleg, korán kelés későn
jövés, ritka szabadnapok, hétvégék,
mikor pihenni kéne, és ott a család is.
De alkotni akarnak és megteszik, mert
belső kényszer hajtja mint a vadat,
s megcselekszik bármi légyen is az,
sikert nem kapva úgysem, mert elvész
a sok mindenségben, a bőség zavarában,
hol ritka szerencse ha felfigyelnek művére,
mely nem „tömegáru”, hanem egyedi,
bíz így nagyon nehéz megélni, átélni,
kettőség közt ingadozva megfelelve
a kiszolgáltatottságnak is, mely gúzsba
kötí szárnyalni kész álmait, hogy kifejezze
mindazt mit érez,gondol,szeret, szétosztva
semmiért izzadtsággal létrehozott műveit.

Nem érzem

Oly régóta már, nem érzek semmit.
Fájdalom, öröm, szenvedés, vigasz,
mint köddé vált árnytestek lelkei,
eltűntek s nem lelem, keresve sem.
Érzelem nélkülinek lenni jó és nem.
Mint üres pohár, mely megvan ,de
tartalma hiányzik mint ételből a só,
s nem érezni semmit, se jót, se rosszat.
Már azt sem tudom, akarnám e hogy
érezzek valamit, ez a semlegesség
jobb tán mint az érzelmi hullámár,
mely dobál kénye kedve szerint,
s nevet vergődéseimen,partra vettet
halként, ki lassan múlik ki, de nem
érdekli ezt a hullám mely kidobatta,
mert nincsenek neki sem érzelmei.

Némaság

Annyi mindent tudunk, mit
nem szeretnénk, mégis látjuk,
halljuk naponta a hírekben,
mennyi borzalom van a világban!
S nem teszünk semmit, némák
vagyunk, bűntársak hallgatásunkkal,
de lelkünk időnként felkiált hogy jaj
ezt ne már... s hallgatók élünk tovább.
Mit is tehetnénk mi „kis” emberek,
adományt küldhetünk,de már azt se
merünk, mert sokat ellopnak s nem
oda jutnak, pedig szeretnénk segíteni.
Némaság és bénaság mi átölel két karként,
összefonva szívünk-lelkünk háborgó
lúktetését, s már közönyösek vagyunk
a rossz hírekre, része lett életünknek,
s némán viseljük tehetetlenségünk.

Nincs szó

Fájó remeteként hamvadni szét,
immár kibuggyan a fájó genny
mely belül éget és a bűnt nem
érzi, elvérezve légbe érve, fájón
mely mégis „jó”, mert érzést ad
és nincs szó mely kimondaná mi
szétrágja évtizedek alatt felgyúlt
tűzlángok martalékának lángnyelveit,
és ízenként szedi szét maradékaim,
s szemem mely két golyóvá alakult,
kifolyik mint kádból a víz céltalan,
s nem látja már a múlt, jelen s jövő
képeit, elmosta a tűzáradat mely
elsöpörte reményeim hamvait is,
s nincs szó melyet ember érthet,
mit érzek aranykalitkám magányában,
elsuhant évek árnyai közt magamban,
hulló csillagok és rothadó gyökerek
vegyesen virulnak bennem, rágva még
megmaradt létem maradékait, élvezve
kínlődásaim, de azt nem engedik hogy
magam „távozzak” e világról, mert
nincs szó mely leírhatná, mi is az kín,
mely visszhangként bennem mindig sír.

November

Elhulltak a levelek, eső
mosta napok, ködös reggelek,
a legrosszabb hónap mely
nem vidámít, szürkeség rémít.
De itt vannak az „emberek”,
a november, meghozva újra
a visszagondolás napjait,
mikor álmatlan éjek csípős
óráiban, a meleg szobában
elmélkedhetünk, milyen is
volt ez az év, számvetésként.
S mi az ami megvalósult,
mi maradt álmvágy jövőre,
s közben a napokat megélve
tovább kell élnünk, tenni
amit elvárnak tőlünk, s magunk,
hogy szebbek s vígabbak legyenek
még a novemberi fagyos napok is.

Nyár

Húvös a szoba, hívogat a táj,
kimenni s része lenni, odaát.
Hol várnak álmok beteljesült
vágyképei, megfürödve létem
tengerében, napozva a réten,
megmászva hegyet-völgyet,
folyót, mely nem őrzi nyomom,
csupán emlékeim mit hagyok,
másokban magamban, arctalan,
ellesett tekintetek, mosolyok,
véletlenszerű s akaratos találkák,
romantika mely ártalmatlan
s mégis oly erőt adó-hagyó.
Nyár: képzelet és valóság,
két külön világ, mint test s lélek,
mégis egymásra talál, kéz a kézben
lét a létben, izzik gyöngyözőn,
halk sóhajként a kék fellegek alatt,
nyári zivatar üdítő permetzaja.

Nyári nap

Hajnali madár csicsérgés,
holdvilág mely beragyog
sejtelmes fényeket szórva,
lopkodva jó a reggel, s nem
szól, csak berobban mint
váratlan vendég, s fényárban
úszik szobám, melyben megül
a csendes, mélabús magány.
Nyári nap forrósága vár,
nem menve sehová, maradon
maradva magamban magamért,
megszokva már e csendességet.
A kert virágai, fái, zöldellnek
s pompázik minden mi él, csigák,
legyek, verebek, fecskék mind
oly boldogok, betelve a nyári
forrósággal, élnek, élnek bele
a nyári napnak melegébe.

Nyári reggel

Reggel van, máris fényárban a világ,
szobámat beragyogja a napsugár.
Csend, békesség, kávéillat, s valami
halk bánat mely most símogató:
megülve bent ülve, átélve e perceket.
Nyári napok reggel oly csodás, mint
újjászületés akaratlanként, nem kérve
s nem adatva semmit, pusztán a lét,
mely önmagából sugárzik szerteszét,
s árad fénye mint a napfény egyre
jobban, és melengető ereje izzaszt,
tudva hogy lassan oda a reggel csendje,
és eljön az új nap hangos diadala.

Nyári utak

Nem maradok szobám homályában:
útra kelek vándormadárként, látva
lássam mi a való világ odakint,
ismeretlen ismerősökkel beszélgetve,
vonaton, buszon, parkokban, meghallgatva
élettörténetük darabjait, melyet szívesen
osztanak meg többé sosem látottakkal.
Úton lenni, szép tájakat látva, hegyeket,
folyókat, kis és nagyvárosok látnivalóit:
ilyen legyen és lesz is most nyaram,
nem otthon ülés mint oly sokszor,
kilépve országomba meglesve arcok titkait,
megérezve mások gondolatait, részesévé
válni egy időre más világnak, hogy emléke
tovább lobogjon majdan bennem.

Nyár van

Tombol mint vad kamasz a nyár:
vakítón izzik a tűző napsugár.
Forr a levegő is és elalél minden,
ily meleg nyári napon, odakint.
Tóparton, strandon, jó lehet
ilyenkor, vidámság, nevetés,
lubickolás, játékoság, víg kacaj
mely messze hallik mint madárdal.
De itt bent a szobámban csend honol,
hűvös, rideg még az ilyen nyári nap is,
lelkem megfagyott, nem éri a napsugár
s nincs semmi, senki ki felolvasztaná
jeges páncél lelkem s testem auráját.
Pedig szeretnék nyári napként ragyogni,
mint napraforgó forgolódni mások közt,
élvezve mindazt mit a nyár adathat,
de önmagam foglya vagyok rég,s nincs
már remény, hogy felszabadítsam gátorjaim,
s viselnem kell már sorsom láncait, melyek
rögződtek évtizedek nyomán, elűzve minden
napfényre vágyó melegségem sugarát.

Nyár vége

Lassan elmúlik ez a nyár is,
emlékeit hagyva hátra, a forróság
mely megviselt mindenkit nagyon,
és a vágyott nyaralások, utazások
melyek nem olyanok mint képzeletben,
de megvolt, túléltek, s maradnak
képek, filmek, melyeket készítettünk,
hogy hosszú téli estéken visszanézhessük:
megéltük nyarunk mégis, és reménykedünk
hogy jövőre még jobb, szebb, érdekesebb
lesz, még ha tudjuk is hogy ez önámítás,
boldoggá tesz a reménykedés, így nyár
vége felé, mikor már rövidebbek a napok,
miként életünk is egy éve „odalett”, s
kopognak majd az elsárgult levelek,
nyár vége, itt van végre, túléltek, megélve.

Nyár végi hangulat

Már korán sötétedik, pedig most
kezdtém készülődni a nyárra, de
lemaradtam mint mindig mindenről,
későn érő gyümölcs mely csüggedten
érlelődik a nyári nap melegében, de
már érzi a hajnali borzongást s az est
hűvös fuvallatát, mely egyre inkább
terjeszti szárnyát, mint egy madár,
s lépésről lépésre mint tolvaj, lopja
naponként a percek, a nyári éjek
forróságait, tábortüzek lángjait,
s álmaink melyek tán sosem igazak,
mégis jó ábrándozni s várni, várakozni,
hogy lesz majd idő mikor... de már
egy két sárga falevél halk de fájó
koppanása a földre érve mint robbanás,
szétfeszíti a nyári napok csodáját.
Nyár végi hangulat ez már, észre sem
vettem s már ismét szvetter kell,
újfent le és kimaradt valami életemből,
nyártalan nyár, hangtalan tűnt már.

Nyugodalmat

Nem tehetek róla hogy bennem van
élő parazitaként, mely szétrágja lelkem
ezerszínű mégis oly egyhangú húrjait,
s nem talállok nyugalmat sehol, senkinél,
és csak körforgásként pörög a kínzó
malomkerék, mely hangosan kilátja: elég !
Nyugodalmat adjon már a sors, hiszen
senkinek sem jó vívódásom újraélni,
naponként megkérdőjelezve értelmét,
melyet nem akarva adok át másoknak is,
s ettől még kínzóbb a képlékeny olvadó
fájdalom az élet tábortüzénél, nyugodalmat
adjon hát végre az a lény, ki „teremtett”
most szüntesse meg létem lényét, melyet
bejártam már úgy érzem s nem látom miért
kéne maradva sem itt lenni még, mikor
annyi élni akaró hal meg oly értelmetlenül,
miként én élek még e földi létemben, miért.
Nyugodalmat kérek, csendes elmúlást,
melyben megnyugszik majd a fájó lélek
s nem kínozzuk többé egymást, ideát.

Október

Október testvér, skorpió havában
születve nem akarva, lejöttem ide
hogy pár évtizedet itt is eltöltsék.
Meglátva mindazt mi szép,mi jó,
nem akarván látni ami rossz s bántó,
s évszakok üteme lelkembe vésődött,
ölelve fákat, állatokat, embereket,
meghemperegve a kitaszítottságban,
olykor dicsértetve mely illanó perc,
s az őszi napsugár melege visszajár.
Levelek hullanak mint esőcseppek,
szemek sarkaiban megbúvó vágyak,
örömben bánatban egyaránt könnyezik
kinek megmaradt még a lelke, érzése,
s nem vakította el az anyagba zártság,
megérezve s őrizve ama lángot a gátor
tájékán, mely izzik mint vulkán, hogy
ha kell, feltörjön s áradjon mindenén át.
Október köztes léte a meleg és hideg
közt, reggel és este hűvös, nappal még
kedvesen melenget a napsugár, színeket
osztva szét hogy meglássuk a „valóságot”
tudva hogy lassan de biztos múlik az időnk,
s ahogy jöttünk úgy el is megyünk, halottak
napjának adva át helyünk, másokban élve
tovább, ha jól cselekedtük dolgunk, idelent.

Olykor talán

Olykor talán szépnek látni mindent,
tudva hogy mily kegyetlen a világ,
hogy naponta ezrek halnak éhen s halnak
értelmetlen háborúban, s betegek kik
érdemtelenül szenvednek oly sokszor.
Olykor azért felsejlik az élet szépsége,
egy aranyló napsugár a járdán melyet
észre sem veszünk csak átlépünk felette,
ahogy az eget sem nézzük mert föl alig
tekintünk,pedig oly szépek a felhők,
s a tájak, a megszokottak is, melyeket
naponta látunk mégsem látva, olykor
talán észrevesszük a napi csodát, mely
körbevesz és átölel mint a remény,
hogy olykor mégis szép a világ.

Önzés

Lehet, önző vagyok, amiért
képes vagyok és nagyon akarok
elhagyni mindenkit, kik „szerettek”,
de génjeimben hordozom régtől
a halált, mely virágzik bennem
mint tavasszal a cseresznyefavirág,
és szépsége magával ragadó mint
az elmúlás utáni mérhetetlen vágy.
Önzés e részemről e halálvágy,
s miért hogy bennem erősebb ez
mint az élni akarás, hogy lesz,
lehet szebb és jobb a holnap, ami
volt csak fájó emlék, és a jövő
tárt karokkal vár s ki tudja mi
lehetne még, ha maradnék...
De nem tudok maradni nyugton,
besózott, ingerült, feszült és nagyon
dühös vagyok, magamra, magamban,
nem szeretve azt aki vagyok, mert
ki vagyok, nem tudhatom s félek
rossz lesz a vége, mint kártyavár
összedőlhet minden, és a csúcson
kéne abba hagyni, lelépve önként,
még ha fáj is kik ismerve sem ismertek,
és azt gondolták szeretnek, de nem
vagyok jó semmire, senkinek, sehol,
mindig magam, magamban, örökké,
elérhetetlenként, mert üvegfalat
építettem magam köré, mely törhetetlen,
s csak látszólagos minden, és csak egy
igazság van: az elmúlás utáni vágy.
Mert kibírhatatlan az örökös újabb
csalódás azokban kikben bíztam, hittem,
és most már „önző akarok” lenni és azt
tenni ami nekem jó, nem érdekelve
senki, semmi, csak a megsemmisülés .
És az élet megy majd tovább, nélkülem.

Örökkön örökké

Mindig az lesz ami nem kell,
s nem lesz ami jól esne mint
nyári zápor a nagy hőségben.
Téli estén kandalló melege,
tavasszal nyíló virágok mezeje,
ősszel megbarnult falevelek,
postai helyett emailekben, mert
változik minden örökkön örökké,
semmi sem marad az ami, aki,
s a világ egyre ostobább s nem
nézi jó szemmel a jobbító lelket,
kik szólnak, vigyázz mert pusztul
a világunk melyet lassan de bizton
elveszítjük ha így folytatjuk.
Örökkön örökké folyik a háború,
Jó és rossz, haszon s nemes dolog
közt, elveszve sokszor részletekben,
s nem látjuk mi szemünk előtt zajlik,
mint vízcsobbanás kis patakban,
örökkön örökké, jaj meddig is.

Őrület

Ez a világ már nem az én világom :
elveszett minden mi érték számomra,
hiteltelen és hamis minden, mindenki,
senkiben nem lehet és szabad megbízni,
csak érdek barátságok vannak, önzetlenség
fehér holló, s a meghallgatás a másra figyelés
ködbe veszett régi korok álma, mely ma már
nem trendi, csak a önzés, a kivagyiság, nem
kell humanizmus, önzetlen szeretet, barátság,
csak az itt és most és csak nekem de azonnal,
nem törődve másokkal, örület már ez a világ
mely kívülről még szép de belül rohad már,
s mindent meg is teszünk hogy pusztuljon e
Föld mihamarább, mert nem törődünk vele
ahogy másokkal sem, örület habjai közt élünk.

Őszi napsütés

Hűvös még a reggel, ködös is,
de oszlik mint az álom, s jó a
napfény, lassan baktatón mint
ki tudja, ráér, s délfelé immár
aranyban áll a színpompás ősz.
Megannyi szín, illat, nincs festő
ki le tudná emezt festeni, s érző
lélek átérzi minden sejtjével eme
szépség megannyi kicsiny csodáját,
ahogy fények árnyak játszanak már.
Őszi napsütés sors ajándéka, kimenni
s részévé válni, sétálva a roppanó
barna sárga levelek közt, melynek
hangja mint szimfónia kísér hazáig,
s otthon a kora estben jó visszaemlékezni
erre a csodásan aranyló őszi napra.

Őszülő napok

Hűvös a hajnal, ablak zárva,
később kél a napocska is,
mint aki megfáradt immár,
s lassúbbodik sugárzása,
nem forró már a reggel láza.
Őszülő napok jönnek,
lassú halk léptekkel, sárguló
levelek jelzik közeledtét,
s minden elmúlásra készül:
nem nyílnak már úgy a virágok,
kevesebb a vígság a határban,
erdők mélyén nagy a csendesség,
turisták hada nem özönlik szét.
Ám még meleg a déli napsugár,
aranylón sző mindenén át,
melege átítat mindent, s fénye
vakító még, s ereje teljében
kora délután is még, de estefelé
hirtelen lehanyatlik mint öreg,
megfáradt lélek, s nyugovóra tér.

Pár mondat csupán

Barcza Barna emlékére

Megtapasztalhattad már „Valóságmegragadásod”-at,
hátrahagyva mindazt mit sorsod megadatott: kik
szerettek s kiknek hiányod elmondhatatlan kín.
S mi itt maradt, írásaid, tanaid, elmúlt szavaid.
És az eltöltött évek melyeket átéltünk, emlékké
válva tovább élnek s újra osztják meleg fényüket.
Szeptember aranyló színpompája elragadt örökre,
szellemed lebeg a légből s sírhely nélkül, s fáj
hogy oly sok mindent nem mondhattam el, hogy
sokszor hazudtam akaratlan s okoztam fájdalmat,
kinek annyi mindent köszönhettem elmondhatatlan.
De vigasztal a tudat, hogy a halál újjászületés Neked,
s egyszer talán máshol más körülmények közt újra
látjuk egymást, s folytathatjuk amit elszalasztottunk,
és amit másképpen akartunk megcselekedni.
Addig is, béke legyen Veled, s csak pár mondat
mi visszhangzik még, de azt Te tudod úgyis, miért.

Problémák

(Cs. T.-nak)

Mért romlik el minden mi egykor jó volt,
változni mért kell annak ami emlék?
Szép napok, még ígéretesebb szavak,
hogy rám mindig számíthatsz mindenben,
jöhetsz hozzám, immár megfakult érzések,
melyek tán igazak sem voltak, csak úgy
jöttek mint a holnap, s reményt elhagyva
mint barátot ki megkedvelte önmagáért.
Problémák sora mint hulló falevelek,
nyári hőségben ki ki otthonában duzzog,
mikor pedig utazni, bulizni lehetne, búslak
helyett, óh miért mindig e csalódás, mindenben,
mindenkiben, mindenhol egy idő után?
Bennem is akad hiba tudom sok a galiba,
s alkalmazkodom és segítek ahol tudok,
de mégis minden összeomlik mint kártyavár,
jaj lelkiség, barátság, hol létezel ma már?

Rokkant bú

Itthon vagyok idegen, hontalanként,
ki érdemtelen, nem érvén semmit
mert nincstelen létem, miért nem
értem, lelkem telve érzésekkel,
mégse érek két fillért sem, nyűg
vagyok a lét peremén, üres zsebbel
rokkant bú, melyben dúl a háború.
Vagyok teher magamnak s másoknak,
megvetve méregetve gyűlölgetve,
ki nem mondott szavak melyek
rám merednek úton-úttalan, nincs
helyem itthon, otthontalan rokkant bú.
Meglapulni kivert kutyaként, jogot
nem kapva semmiért, nem profitálva
csak fogyasztom mások kenyerét,
rokkant bú mely mélabús, sírva
sem vígad már a bú, ködbe borul
minden múlt, mikor profitálni tudtam
anno megértem a pénzem, de rokkant
búnak sírhely se jár csak az árny,
feladva minden reménységet.
Itthon még sem otthon, idegenként
lesütött szemel látva a vádakát,
rokkant bú óh, mért oly mélabús.

Sodrásban

Oly kevés az emberi kapcsolat :
rohanás nap mint nap, újratöltve,
idő kevés, remény elhal, minden
fontosabb mindig annál aminél
nem lehetne lényegesebb dolog:
az együttlevés kiket szeretünk.
Majd holnap, majd jövő héten,
s így telnek el hetek, hónapok,
észre se véve az idő múlását,
s tavaszi zsongás helyett hó hull
már, s a nyár elveszett mint ifjúság,
mikor még minden oly más volt,
a szavak, ígéretek, barátságok,
elhulltak mint a hold s csillagtalan
már az éj, romantika semmivé,
sodrásban az életünk reménysége,
lényeges dolgok mellett menve el,
s mikor tükörbe nézünk már ősz
hajunk s ráncos arcunk, jaj hová
tűnt egykor volt lázunk, világmegváltó
álmunk, szertefoszlottak a megélhetés
kényszerítő realitásában, s ijedve
látjuk hogy rohantunk semmiségekért,
mikor meg kellett volna állni egy perce,
feküdni a nyári fűben csillagokat nézve,
tóparton hallgatva a nád susogását,
elnézve a vadlibák vonulását, apró
dolgok meglátását, ó jaj mindez elmúlt,
elsodort az életnek hitt „álvalóság”,
s mikor beszélni szeretnénk avval kire
sosem volt időnk, egy gyászjelentés
már csak mi emlék, s a kínzó érzés
hogy hagytuk elveszni a fontos dolgokat,
hogyan éljük túl e csalódást s mi légyen
a folytatás... sodor az ár, fadarabként,
kiszállni, megállni, mikor, hol, miért,
sodor, sodor a hétköznapióság, de majd
véget ér és csend honol, s ragyog a hold
csillagokkal teleszórtan, örök fáklyaként.

Szeretni

Mily elkopott mégis szeretett,
mint a négy évszak, melynek
megvannak szépségei, még ha
olykor „nehézkés” is elviselni,
mint a szerelmet, melyre várunk,
vágunk, keresve sem találva,
s megtalálva is elveszve, olykor,
hétköznapi monotontságban, és
mikor szakad mint az elkopott
szövet, vesszük észre, talán még
időben, hogy valami nincs már
rendjén, múlik a szerelem fénye.
Megszerezni egy dolog, életben
tartani sokkal nehezebb, hogy
ne hunyjon ki az a parázs, égjen
gyufalángként romantikusként,
naponta mert szükség van rá,
testileg-lelkileg, életben tartó
erőként, s nem számít milyen
a szerelem mi léte, heteró vagy
meleg, leszbikus, egy töről fakad
mind, a gyökerek mélysége ami
számít, és a tűz melyet egymás
iránt bumeráangként érzünk.

Széthullás

Minden mi körbevesz, évről évre
egyre inkább széthullik: nem tudni
miért,kiért, a kérdések homályban,
az eredmény mi marad, vígasztalan.
Széthullás minden tekintetben:
meteorként csapódnak darabjai
szívembe – lelkembe, s felkavarják
amúgy is nyughatatlan lelkemet.
Pedig mily jó volna a békesség,
a megértés, egymásra találás,
a szavak adta szeretet mely átível,
összefogást hordozva a szívekben.
Ám a széthullás oly erős mint az ár,
magával sodor mindenkit, mindent,
zavartan bámulunk másokra, magunkba,
nem értve ezt a kíméletlen zuhatagot,
melynek permetétől könnyes szemünk.

Szobám

A kinti világ oly hívogató és félelmetes:
itt bent a szobámban, nyugalmas, békés
a hangulat, bár olykor üvöltöznék nem
tudom mért, mégis menedék e szoba,
hol megbújok mint üldözött vad.
Reggeltől kora délutánig napfényben
úszik, délután sötétlik ahogy jó az est,
de megnyugvás a délutáni félhomály
mint csendes öregség, elmélázva oly
sok mindenről, mi volt, van,s lehetett
volna, ha... de ami elmúlt nem jó vissza,
csak szobám marad s benne sok-sok
filléres emlékeim, s másoké kik nekem
hozták a világ minden tájáról, és a sok
könyv, miegymás, festmények, szobrok,
maszkok, lím-lomok, bohémesé varázsolják
e kis, de mégis oly végtelenül tágas szobám.

Tavaszt érzek

Elmúlik lassan a tél, a hideg reggelek,
tavaszt érzek szívemben, lelkemben.
A reggeli napfény ragyog mint telihold,
és elúzi minden sötét gondolatom.
Tavaszt érzek már mindenütt, egyre
jobban kezd hajtani, rügyezni, éledni
a téli álomból a csodás természet, és a
hóvirág már elvirágzott, lassan nyílnak
az aranyesők, melyeknek sárga színe
oly vakító mint a tavaszi napsugár.
Tavaszt érzek, tavaszt, óh örök megijfodás!

Téli napok

Tél van, hó nélkül, nem hívogat
a természet most, sáros minden,
ködös-nyirkos, nem tél az ilyen.
Jobb a meleg szobában, olvasgatni,
ábrándozni, mi volt, mi lesz, lehetne,
s lesz e még havazás nagy pelyhekben,
lehet e hóembert építeni és hógolyózni,
lábnyomunk hagyni a hóban árnyékként,
s lesz e hótól fehérülő csillagos éjszakánk,
romantikával töltve el lelkünk auráját.

Téli napok

Most jó a meleg szobában,
odakint hull a hó, belepve
mindent mi szép, mi rossz,
ártatlanságba borítva amit
nem szeretnénk látni, ropog
a hó és nyomunk marad ideig,
óraig, mint ittlétünk a Földön,
s elvesz minden örömünk,
fájdalmunk, s egy két nemzedék
s elveszünk mint az olvadó hó,
de amíg vagyunk, látjuk, halljuk
érezzük és tán éljük is életünk,
mint a hulló hó mely oly vakító,
és a teliholdnál visszapillant
a fehérség mely vakító mint az
ősi aranyvilág, mikor még minden
egyszerű s érthető volt, szavak
nélkül is értve egymást, tisztán.
Hull a hó odakint, ki kéne menni,
fel a hegyre hogy érezzük a hideget,
lépteink alatt a hó ropogását, s látva
lábnyomunk és meghemperegni a
hóban mint kisgyerek, nevetve égre
fel, hogy hallják odafent, megmaradt
még valami ősi naivitás bennünk,
melyre annyira vágyunk, várunk.

Télutó

Január, február, itt a nyár, tartja
a mondás: s lám maholnap
belépünk a februárba, a napok
úgy zuhannak mint az olvadó
hó kis patakként le a hegyről.
S utat talál minden zeg-zugban,
s nyomában feléled a fagyos
föld, mint ki fuldoklás után
levegőt kap: érezni a tavaszi
szél eljöttét, és melegebb már
a nap ereje s a napok is nyúlnak,
tovább lehet kint maradni, mert
ez már a télutó, lassú elmúlása.
Fájó kicsit mint minden „meghalás”
de helyet kell adnia más erőnek,
s majd visszatér mint örök vándor.

Télvárás

Decembernek havasnak kéne lenni,
máskülönben min jön a Mikulás,
száncsillagok fényes egén, miként
szórja ajándékait szerteszét, ablakokba
kis csizmákba, puttonyából kibányászva.
Télvárás oly meghitt érzés, romantikus
gyermekkori álmokképek, meséskönyvek
szép rajzai, mesefilmek tucatjai, bennünk
élnek örök gyermekként, felnőve is még.
Várjuk a havas telet, mikor ropog a hó
lépteink alatt, s minden oly vakítón tiszta,
mintha a menny hullt volna ide vissza.

Tóparton

Nyári hőség, izzasztó napsugár,
forrong a levegő, s szinte ég az
egész természet, de itt a tó partján,
elfekve a a fűben, elviselhetőbb
miként a sok kis bogár mely
mellettem – rajtam lassan átmegy,
s néha egymásra nézünk, s a tó
hullámverése oly megnyugtató
zene, mely minden szimfóniánál
szebb, természetesebb, s mikor
lassan lépkedve belépek a tóba,
ezernyi apró hullámocska kel
életre, melyek körbevesznek
fodrukkal s hűvösségük kellemes,
s apránként lépkedve egyre beljebb,
már nyakamig ér a víz szinte elnyel,
s megállok, hallagatózok, nézem
a tó elcsendesülő hullámaint míg
megnyugszik, s egyé válok a tóval,
átérezve minden rezdülését mely
pólusaimba mélyed, s hosszú ideig
állok míg lábam be nem görcsöl,
s szinte fáj kijönni a tóból, mely
magába fogadott, de az élmény
örökké megmarad, s visszatér.

Tűrni

Elviselni a gúnyolódásokat, a beszólásokat,
miért s meddig kell és kellene e még?
Hallgatni és nem visszaszólni arctalanként,
meglátva, átlátva önön kétszínűségeit,
naponkénti humanizmust taposó tetteik.
Tűrni, mindig csak tűrni s nem visszaszólni?
Arcába vágni a szót mely éles mint a kés,
vajon mily változást hozna e visszaszólás?
Megszégyenülés vagy újabb durvaságok,
ember embernek farkasa a bántás öröméért,
tudatlanként élve álkeresztényi humanizmusban,
beszólnak ők a vagányok a trendni bunkók,
kik kicsinyes létük értelmét ebben élik ki?
Mit tehet az ember igazán, nem csak lelkében,
de odakint a valóságban is, tűrni a dolgok
bumerángeffektusait, megálljt kéne inteni,
s nem tűrni már a tűrhetetlen bunkóságot,
mert keresztet hordanak nyakukban s tetkót
testükön, látszat minden s a lelkük zavaros,
mint világunk mely mindent összemos,
s nem tudni mi jó, mi rossz, hiszen mindent
szabad, de kinek, meddig, miért, tűrni még?

Unalom

Lehet, csak én érzem így?
Tudom hogy nem, mások
is így vannak, csak nem merik
bevallani, csak elszólva maguk,
hogy bizony unatkoznak, nem
tudják mihez kezdenek.
Hiába annyi minden mi körbevesz,
technikai dolgok, silány eszközök,
mint pótpalack, pótkerék, ideiglenes
valamik, de embert csak ember tud
„boldoggá” tenni, az együttlét,
beszélgetés, kirándulás, nevetés,
s ezek hiányoznak, oly sokaknak,
és nem találnak barátot, társat,
miközben mindenre erre vágyik,
kitárulkozón is bezárkózva.

Utolsó nyár

Még egyszer fellobban mint fáklyaláng
az égig emelve túlhevültségének szikráit,
beleizzadva zsibbadtan a mindenségben,
nem élve, értve, félve mégis benne égve:
utolsó nyár, melynek emléke nem lesz már,
kihuny mint elhamvadó cigarettavég, mely
parázslík, de fel nem izzik, tudva már a
mindenség semmiségét, átélve annyifélét,
az emberi mibenlét kicsinyességét, melyben
a nagyság szürke homály a hamisság oltárán.
Óh e nyárnak minden íze romlandó immár,
mint az első lehulló sárga falevél koravénként,
kiűzi magából testiségének minden hiábavalóságát,
felfogva végre hogy sosem lehet az ami szeretne,
s aki szereti nem szereti, kit szeretne nem lehet,
mókuskeréknyi körforgás rabláncait minek
viselje hát, nehéz már a teher melyet adtak,
utolsó nyárnak lemenő sugarai megperzselik
és felemésztik, nem hagyva már semminek
helyet térben és időben, a mindenségben.

Új kezdet

Elmúltak az ünnepek, szép, jó,
néha unalmas s fárasztó, de ilyen
az élet, körforgás mindörökké.
S az új évtől ki-ki mást vár,
én semmit mástól se s magamtól.
mert tudva tapasztalva évtizedeken
át, rájöttem immár, hogy véletlenek
sorozata az élet, jönnek mennek
a barátok, események, jók, rosszak,
nem sokat tehetünk a külvilág ellen,
élni kell benne amit lehet, megélve,
naponta értékelve amit adatott nekünk.
Új kezdetek nincsenek, csak folytatások.
Halálunk után lehet új kezdet, addig
még tehetünk talán valamit, másokért,
magunkért, vagy a semmiségért csak
úgy bele a világba mint lábunkat lógatva
a tóba, melynek hullámai körgyűrűznek
mint az évek felettünk s bennünk, s már
nem ismerjük sokszor önmagunk, tükörbe
nézve, pedig ismerve ismeretlenként,
jó lenne megbékélni önmagunkkal.

Út

Meglettem akaratlan, ismételve létem
kifürkészhetetlen titkait, átélve újra a
már megélt dolgok egymásutánjait,
megismerve valami újat melyet nem
ismerve is megéreztem, előző – utó
életemben, mely a jelenben való út.
Út, melyen menni kell, ahogy napok,
évek, megállni nem lehet csak kiszállni,
lerövidítve az adottság kiszabottságát,
mely lehet bűn, lehet predestináció,
sosem tudhatjuk jelen utunk során,
mi is a való s mi az ábránd, a híd mely
összeköt árnyatlan kísértve őrangyalként,
utunk ösvénye általunk lészen kitaposva,
más nem cselekedheti meg tennivalóink.
Út, mely boldogság, remény, hit és szeretet,
vallástalanul is vallásosabban élve át ránk
szabott vándorlást, melynek ideje homályos
mint az őszi ködbe vesző álom, felébredve
odaát, utunk végcéljaként immár, megtalálva
mindennek ok-okozatát.

Úton

Mennyi arc, mennyi test, mennyi lélek:
érzések, vágyak, gondolatok, s a tekin-
tetek melyek elsiklanak vagy visszaneznek,
maradandó videoklip-es emlékképek.
S a hiány, hogy hagytuk elmenni, árnyék
mely követ minket, s tán szólni kellett
volna, egy percre tán, megállván mint
a szív, ha érzést talál, s tükörként meglátja
benne mit oly rég keres, de rohanás minden,
s mennyi rokonlélek elsiklik egymás mellett,
miközben vágynak egymásra, de úton lenni,
s menni tovább, visz mint az ár, s marad a vágy.

Üvöltének, de...

Istenek sokasága, bábel tornya,
elvész a baba a sok bába közt,
kik hátrányosként születnek nem
akarva mégis „idejönnek” nem
tudva mi vár rájuk, könyörtelen.
Üvöltének fel az égig, de hiába,
nincs ki meghallaná, a csillagoknak
nem fáj az emberi nyomorúság, ők
ragyognak háborúban, békében,
nem törődve földi létek értelmével.
Üvöltének fájdalmamban istenekhez,
de oly sokan vannak mint csillag az
égen, s egyik sem igaz mert mindnek
maga felé hajlik a keze, s ellenmondás
minden szavuk, tettük, miért is hinnék
hát bennük, üvöltve kértem hol vagytok
s mért letettek, hogy nevetekben gyilkoljanak,
szeretet helyett gyűlöletet hozva, kapva.
Üvöltének a semmiség mindenségébe,
a napfénybe és a teliholdra, ugatva őrült
veszett kutyaként, miért e sok szenvedés?
A jók szenvednek, a rosszak élveznek,
fordított minden mint tükörkép mely hamis,
üvöltének s üvöltök éjt nappallá téve, hiába,
csak azt érem el hogy hülyének néznek,
s nem értik miért e harag a mindenség felé,
mikor olyan szép a világ némelyek szerint.
Üvöltének, s üvöltésem egyre halkabb,
nem értem s már nem is akarom, e világ
borzalmai felfoghatatlanok, belegendolni
is maga a borzalom, s zárt osztály lesz a
vége ha tovább üvöltözöm, s sziréna hangja
kíséri utam, a végtelen örök csendbe.

Vagyok

E világ facebookján létem élem,
nem vígan de nem is lészen, van
immár sok kütyürkém trendiségem,
meghülyültem immár végleg, mert
ez a világ nem normális, éhen halnak
ezrek naponként, s csak nálunk hat
ember dobja el önkezeléssel életét,
röhejes hát e szép új világ, értelmetlen
rémes krémes, túró rudi tengerében.
Magyar magyarnak ellensége, bűzös
gázok mint légerekben mérgezik
közös létünk, összefogás helyett
marjuk egymást, törve zúzva testet,
lelket, ha tudjuk még mi is az a lélek,
mert ha nincs benne pénzed, nem ér
semmit, csak ha sok van néked.
Vagyok magam magamnak magamért,
lemondok emberségről, mert szívtelennek
jó a dolga, törtetőnek ki másokat kihasznál,
s becsület, hűség, barátság, szerelem, ódivatú
mint pincék mélyén a pókhálós üveg bor,
pénzben mérve ér ma mindent, ember ma
önmagában csak „eldobható termék”, mely
ha nem profitál fölös anyag, betegek,
rokkantak dögöljenek meg mint a
hajléktalanok, ez ma a politika és a trendiség,
egykor volt egyetemes emberi értékek
szemétdombok része már, trágýaszagú
össznépi rémjáték, barátok közt, való világ.

Valaki aki

Valaki ismeretlen, létezett ismeretlenül,
megismerve egymást, új csillag ragyog
életem derekán, mely megtört a sok
fájdalomban, mégis újjászületett minden
évben, miként az ismeretlenek életemben:
megismerve egymást, új utakat látva már.
Hogy másoknak is mily göröngyös az út,
járva a járatlant és a megszokottságot,
minden ember megéli sorsát s tanul ha
megérti hibáit, s átadva másoknak segít,
s összekötve sorsok fénynyalábjait,
szivárványhídként kialakul köztünk valami.
Barátság, mely nem kéreti magát csak van,
mikor kell a szó, a meghallgatás, bátorító
avagy szidalmazó mely jobbító szándékú,
hiszen annyi minden előfordul életünkben,
s más szemével másképp látjuk magunk is,
mit sötétnek vagy világosnak hittünk.
Valaki, ki ismeretlen volt, immár része
életemnek, ahogy én is neki, s eme furcsa
találkozások megmagyarázhatatlanok,
s ez benne a csoda, mely magával ragad.

Valami erő

Honnan száll ránk az erő,
hogy túléljük napjaink és
boldog-boldogtalan heteink:
és az éveket, melyek sosem
olyanok, mint gyermekkori
álomvilágban, mert lehullnak
mind a vágyak, tervek, csak
az erő marad, erőtlenségével
is továbbhajtva, valami löki,
taszítja az embert még, míg
van reménykedű vágyakozás,
hogyan szebb s jobb lehet a
holnap a tegnapnál... neked,
nekem, nekünk, mindenkinek.
Valami megfoghatatlan erő
bennünk él velünk, a másik
énünk, mely ismeretlen, de
ismerjük, amennyire önmagunk,
s erőt adunk-kapunk, magunk.

Van még

Október vége, halottak napja közeleg,
odakint fényárban úszik az „élő” világ,
s kik lent valák nem látják e fénysugárt.
Ők már fentről tekintenek le ránk,
mosolygón, bosszankodón, hogy mily
kicsinységekből csinálunk problémákat,
ahelyett mi vallás nélkül is fontos lenne:
szeretni, becsülni, minden életet!
Növényit, állatit, emberit, mindazt mi
körbevesz s nap mint nap hisz „táplál”,
észrevétlenül is, s a szeretet mely átölel
esti sugárkoszorúként a lemenő napban,
nem pótolható semmi mással, tudjuk,
mégis, fontosabbnak hiszünk dolgokat,
s „ők” odafent, „mi” idelent mind egyet
szeretnénk, de maga a vágyakozás a
boldogság, mely pillangóként tovaszáll.
Van még időnk, szeretni, idelent, éveket,
s „nekik odaát” az örökkévalóság marad,
bizakodva – biztatva egymást, éj s nappal,
hogy megvilágosodunk s észbe kapunk,
míg itt vagyunk s tehetjük dolgaink,
mert ha már „a köztes létben vagyunk”
nem lesz módunk mindazt megcselekedni,
mit mindennap akartunk, de nem mertük
kimondani, megmutatni, átadni szeretetünk.

Vasárnap

Várják, mint a sült galambot,
s megérkezvén, tétovák már,
nem tudják mit tegyenek, hogyan,
s marad a köznapiság borongása,
melyben a hét lenyomata rájuk ragad,
s nem mozdulnak pedig tudják kéne,
de a kimenés oly nehéz, vár az ebéd
s utána a lefekvés, s el is ment a nap,
a várva várt vasárnap.

Vágy

Annyi mindenre vágyakozunk,
és vágyunk kielégíthetetlen,
ha már elértük, megkaptuk, újak
jönnek mint évszakok, sosincs
vége eme láncreakciónak, pedig
jó lenne nem vágyani már, lehet,
az lenne tán maga a boldogság.

Választás

Jókor mondják, választhatok,
mikor úgyis eldőlt már minden,
kívülem, mégis sorsom teljébe,
kibírhatatlanul megigézve,
választhatóságomtól fosztva,
bűntelen élve büntetett létet.
Hisz mily lét az ilyen „választott”,
melyben minden hátrányos,
csak a naponkénti túlélés a
remény, mely arctalan mint én.
Arcom ismerve sem ismerik,
látnak, megbámulnak, kigúnyolnak,
riadt szemek, tétova szavak, uram-
isten, micsoda alak! – és így élni
miként lehet, céltáblaként állva
a többség között, riadtan magam.
Mindenütt megdermed a perc,
meglátva – fogva – értve arcomat,
s máris minden teljesen más, mit
számít sok bölcs könyv tudása,
az emberek bizalma elszáll,
kőbe véssett gén a „csúf egyenlő
a rosszal” tapasztaltam, évtizedeken
át, ökölbe szorítva hogy vissza ne
szóljak, akkor pláne „rossz” lennék:
de mit tehetek választottságom
e csodás ajándékával, mint vissza-
küldeni a „feladónak”, élvezze és
szenvedje meg ő e nem kívánt választást,
bár beszédem aligha érti meg, mint más.

Végtelenség

Emberlét, mily kicsiny tétje a mindenségben,
Istennek hiszi magát, pedig porszem végleg,
nem látva át dolgok ok-okozatát, csak képzelei
sokszínű tudását, melyből oly kicsiny haszna a
világnak, mint elröppenő pillangó szárnycsapása.
A végtelenség alig felfogható, emberlétünk meg
nem érti, csak ráérez dolgokra tapasztalata révén,
és a sok kis rész összeáll néha, de hamar elvész,
mint álom melyre homályosan emlékszünk még.

Vénülő létem

Tavasza volt e, vagy csak álmodtam,
mint vágyakat melyek megperzseltek,
lehántva a valóságról az ábrándképeket,
megmutatva valamit másoknak, magamból.
És a tettek melyek emlékként vibrálnak,
jók, rosszak, vegyesek mint a felvágott,
összeállnak filmszerű látványként, négy
évszaknyi szín kavalkád káoszaként.
Elsuhant immár oly sok évtized, napok
melyek sosem jönnek vissza s tán jobb is,
egyszer élünk, remélünk, vágyunk, s fázunk,
éhezünk nem csak kenyérre de szóra, mely
oly ritka mint fehér holló, mint barátság,
szerelem, szabadság, mely hiú ábránd.
Vénülő testem nem a lelkem, két külön
világ mely mindig harcban áll, felváltva
adva helyet a dobogón, s megszenvedve
magam élem élettelennek érző létem,
melyben keverednek az elmúlt évek:
tavaszi szellő s téli hóvihár, s nyári hőség
melytől megüt a teliholdas éj romantikája.
Ezernyi órából pár perc csak mi „boldog”,
vagy pusztán az emlék az mi negatív,
s voltam ami s lettem aki, hűen magamhoz
kor jelenét nem avanszálva, öntörvényűként.
Vénülő élve sem akarva, meghívott halálnak
sem kellve, vagyok hát csupasz fagyott ág,
melyről lehull apránként az őszi napsugár,
s helyet ad zúzmarás reggelek jeges tekintetének,
s hólepte utcán majd ha lépek, nyomom marad
melyet eltüntet majd az idő, tavasznak adva
létemnek sugarát, új napokat adva át, „odaát”.

Vidámság

Elég már a szomorúságból,
El véle bele a tábortűz közepébe!
Hadd lobogjon nyári éjek ciripelése
mellett, holdvilági romantikát adatva,
víg kacajt mely messze hallik túl az
óperencián is, és a szem nevetéstől
könnyes nem a fájdalomtól, mely
átította lelkünk iszappá váltva azt.
Vidámságot, kacajt, táncot, ezt ide,
félre bú és félre bánat, hadd szóljon
a gitárszó és az se baj ha hamis az ének,
jókedvünk nyara uralja lelkünk, testünk,
áttáncolva éjszakát s látni a napfelkeltét,
mely új reményt hoz mindanyunknak.

Vidéken

Nem messze a „nagyfalutól”,
jó a lecsendesült forgalom,
bár gyalogos itt is alig már,
s nem is nagyon köszönnek,
elveszett rég az (ál)romantika,
de van még vidékiesség itt,
lelépve utakról erdő-mező felé
járva, hol madár se nagyon jár,
csak a szél borzolja bóbitánk,
s messze látni ha fent vagyunk
már, izzadva kapkodva lerogyva,
vidéki tájat láthatunk, festményt,
mely messziről oly csodaszép.
Vidéken lenni „boldogság” míg
be nem tel idegpoharunk csordultig
a sok kínos, fájó, bántó lelketlenektől,
de nincsen róza tövis nélkül, szép
az élet vidéken is, megszokás, és
itt sem más az „élet”, munka, otthon,
ismerősök, mókuskerék örökké.
Emberek jönnek mennek, és mint
kutyák ugatnak éjjel nappal, piszkítják
a szép tájat nagy buzgalommal, nem
törődve senki mással, semmi mással,
önzők lettek s nem hibázom, világuk
lett ilyen s ki nem lép velük szétesik,
s mint roncsautó áll útszélén hagyva,
de a vidék marad, a kis maradiságával.
Fejlődik ám itt is minden, külsőlegesen,
csak az ember marad régimódi, kicsinyes,
rosszmájú, még ha nem is ittas, másokat
vezet félre, és a templomharang messze
hallik, nótaszó nélkül, mert nem járja
táncát senki, nem trendi már az ilyen.
Vidéken lenni ma is jó, főleg ha nem
találkozunk senkivel, mert megtöri a
csendet, és eloszlik a vidék trendje.

Világtalan

Látok, mert van két szemem, bár a
ballal homályosan mert avval is gond
van vele, ahogy egész lényemmel,
mely „gyártási hiba” selejtes fércmű,
nem kiállításra való, mégis oly sokan
megbámulnak, mert feltűnő jelenség
vagyok a szürke maszlaghoz képest.
Nekem nem kell semmit csinálnom
ahhoz hogy „észrevegyenek” magam
adom nyíltan, és látom a szemeket
melyek rám bámulnak, s ki-ki
jólneveltsége szerint mutatja meg
mit érez, gondol, rólam, a másmilyenről.
Nevetek néha magamban, lám mintha
híresség lennék észrevesznek, meglesnek,
pedig porszem vagyok a mindenségben,
és világtalanként járva kis világom tereit,
megmutatkozom keresztre feszítve, Jézus
árnyaként, melyet szöggel vertek, mint
engem oly sokszor bántó szavakkal,
tekintetekkel, de visszaszólni nem
akartam, mertem, de ma már ha kell,
odaszólok, és megdermed a levegő mint
fagyos téli reggelen, s gondolkodóba
esnek a szellemileg alultápláltak soka.

Zavartság

Mi a jó, mi a rossz,
Mi szép s mi a csúf?
Megannyi kérdés
melyre nincs válasz,
hisz ahány ember
oly sok a felelet,
mely összegabalyodik
s nem lehet immár
szétszedni, zavartság mi
keletkezik, mindörökre.

Tartalomjegyzék

66-os úton	5
A holnap felé	5
Allen Ginsbergnek	6
Álomlét	7
Álszeretet	7
Április	8
Átlépve	8
Balaton	9
Balatoni nap	9
Betegség	10
Bíráltak	10
Búcsúdál	11
Bús dalom	12
Csak	12
Csalódás I.	13
Csalódás II.	13
Dalféle	14
Düh (Bátyámnak)	14
Düh és nyugalom	15
Egy barátnak	15
Egy fa	16
Egy hamis embernek	17
Egy zenész barátomnak	18
Elmentél	18
Erdőben	19
Eső	19
Esős nap	20
Éj	20
Égni	21
Éjszaka	21
És ősz van megint	22
Facebook	23
Fák	24
Fásultság	25
Félúton	26
Forróság	27
Furcsa... ..	27
Furcsa dolgok	28
Gondolatok	28
Harmónia	29
Ha van	29
Havas erdő	30

Helyzet	30
Hallgatni	31
Hideg napok	31
Hinni	32
Hosszabbodnak a napok	33
Hónapok	34
Hullámok	35
Időtlenség	36
Indiánok	37
Kellene	37
Kettősség	38
Képek	39
Kései kamaszság	40
Késő már	41
Kételyek	41
Kis csodák	42
Kiút	43
Küzdeni évről évre	44
Láng	44
Lázadni örökké	45
Másnak lenni	46
Megalkuvás	46
Megfogott	47
Megváltás	47
Messze, messze	48
Mindennapok	49
Mindig magam	50
Múló évek	51
Múlt zenéi	51
Napfény	52
Napok űrje	52
Napos délelőtt	53
Nehéz sors	54
Nem érzem	55
Némaság	55
Nincs szó	56
November	57
Nyár	57
Nyári nap	58
Nyári reggel	58
Nyári utak	59
Nyár van	59
Nyár vége	60
Nyár végi hangulat	60

Nyugodalmat	61
Október	62
Olykor talán	63
Önzés	64
Örökkön örökké	65
Örület.	65
Őszi napsütés.	66
Őszülő napok	66
Pár mondat csupán	67
Problémák	67
Rokkant bú.	68
Sodrásban.	69
Szeretni.	70
Széthullás	71
Szobám.	71
Tavaszt érzek	72
Téli napok	72
Télies napok.	73
Télutó.	74
Télvárás	74
Tóparton	75
Túrní	76
Unalom	76
Utolsó nyár	77
Új kezdet	78
Út	79
Úton	79
Üvöltének, de...	80
Vagyok	81
Valaki aki	82
Valami erő	83
Van még.	84
Vasárnap.	84
Vágy	85
Választás.	85
Végtelenség	86
Vénülő létem	87
Vidámság	88
Vidéken	89
Világtalan	90
Zavartság	90
Végszóként... Ébredések	95

Végszóként... Ébredések

Ébredések, mint rügyek pattognak
bennünk, reménykedve a holnapban,
a ki nem mondható de élő érzéseknek,
melyek szétfeszítik háborgó lelkünk,
s ébredéseink nem napfényes reggelek,
rémálmok réméjszakái, alvatlanul, de
reménykedünk a másfajta ébredésben,
hogyan lesz mikor napfényre ébredünk,
kívül és belül, és örülünk hogy élünk.
Ébredések, megannyi különbözőségek,
mégis egyfajta az érzés mely közös,
s tán hiú remény a szebb holnap, de
ébrednünk kell nap mint nap csak azért is,
ha fáj, ha könnyel telt szemünk melyben
megcsillan az első napsugár, örömkönné
változtatva szomorúságunk hajnalát.
Tudjuk, hogy nem vagyunk egyedül,
még ha hétköznapijaink magányosak is,
az Ébredések biztos pont mint a telihold,
beragyogva elszürkült napjaink.